

Bát Điểm Đường

Contents

Bát Điểm Đường	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	7
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11
10. Chương 10	12
11. Chương 11	14
12. Chương 12	15
13. Chương 13	17
14. Chương 14	19
15. Chương 15	20
16. Chương 16	21
17. Chương 17	22
18. Chương 18	23
19. Chương 19	25
20. Chương 20	25
21. Chương 21	27
22. Chương 22	29
23. Chương 23	30
24. Chương 24	32
25. Chương 25	34
26. Chương 26	35
27. Chương 27	36
28. Chương 28	37
29. Chương 29	38
30. Chương 30	40

Bát Điểm Đường

Giới thiệu

Hứa Đại Chí đúng là một người rất gây chú ý. Về việc vì sao lại gây chú ý, 'Hứa Đại Chí lại tự mình giải thích rằng: “N

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-diem-duong>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Hứa Đại Chí luôn cho rằng mình sau này chắc chắn sẽ trở thành một đại nhân vật.

Hầu hết mọi người trong đầu có loại suy nghĩ ngốc nghếch này đều sẽ có nguyên do. Nguyên do của Hứa Đại Chí là dễ gây chú ý.

Hứa Đại Chí đúng là một người rất gây chú ý. Về việc vì sao lại gây chú ý, Hứa Đại Chí lại tự mình giải thích rằng: “Người mà quá đẹp trai thật đúng cũng là một loại tội lỗi”. Giáo viên chủ nhiệm năm đầu tiểu học của Hứa Đại Chí, Triệu lão đầu thì có một đánh giá tiêu chuẩn nhất: “Đứa nhỏ này, mày rậm, mắt to, lớn lên chắc chắn sẽ thật chói mắt.” Lúc nghe xong những lời này, Hứa Đại Chí hạ quyết tâm sau này phải trở nên thật xuất sắc, về sau càng ngày càng điệu bộ.

Thế nhưng, số phận thường không như ý người. Một không tiền tài, hai không gia thế, Hứa Đại Chí từ lúc tốt nghiệp một cái đại học hạng ba đến nay, chạy qua chạy lại vẫn chỉ làm chân phóng viên nho nhỏ cho báo Gia đình đô thị. Suốt ngày ôm máy ảnh lái con xe Jeep rách chạy loạn khắp thành phố, còn bị tổng biên hỏi đầu trời buộc, chịu chèn ép của chủ nhiệm bà tám.

Thứ ba, phong thủy bất lợi, chuyện gì cũng không thuận. Hứa Đại Chí đi làm như thường lệ, vừa vào tới cửa đã hay tin bị chủ nhiệm đại nhân cho gọi.

Tổng biên đại nhân chính là cậu họ của Hứa Đại Chí, vậy nên dạy dỗ hẳn càng khác người ngoài, thường tự cho mình là ân cần. Trông thấy Hứa Đại Chí vào cửa, trước tiên nhất thiết phải thở dài một tiếng, lại qua bàn làm việc, ngón tay chỉ xuống: “Ngồi xuống trước đã”. Sau đó lại thở dài một tiếng nữa ra bộ nghiêm túc.

Hứa Đại Chí kéo cái ghế dựa ngồi xuống, chờ tổng biên đại nhân bắt đầu mở màn chính than thở. Không ngờ chân mày tổng biên hôm nay cau lại đặc biệt sâu, thở dài một hơi lại hít sâu một ngụm mới thông thả mở miệng nói: “Đại Chí à! Biết vì sao gọi cháu tới không?”

Hứa Đại Chí đối với trình tự bài diễn văn của tổng biên cũng đã rõ như lòng bàn tay, không nói tiếng nào chờ đến đoạn tiếp theo. Quả nhiên, tổng biên từ ngăn kéo lấy ra một văn kiện, ném lên bàn, vô hạn bi thương mà lắc đầu: “Tháng này lượng phát hành “Tin tức mỗi ngày” chúng ta kém “Đô thị mới” không ít! Biết sao không?”

Hứa Đại Chí cười gượng: “Người ở tổ phát hành cũng thật không ra gì, mỗi ngày...”

Tổng biên phát tay chặn lại câu tiếp: “Chuyện này không can hệ lắm đến tổ phát hành. Ta vừa xem điều tra phản hồi trên trang web. Đa số phản ánh tin tức báo chúng ta, nhất là tin tức xã hội, không thú vị bằng bên “Đô thị mới”. Đại Chí à! Công tác phát hành tất nhiên là quan trọng, nhưng lượng phát hành xác thực chính là dựa vào nội dung báo! Vấn đề này cháu nhất định phải nhớ kĩ!”

Hứa Đại Chí nhìn chằm chằm da đầu bóng loáng của tổng biên đại nhân, vào luôn đề tài chính: “Tháng này lại có nhiệm vụ mới gì đây ạ?”

Lão nhân bỗng nhiên bắt đầu mỉm cười: “Tiểu tử này, cũng có đầu óc! Trách không được Hàn Tư Hồng theo ta liều mạng đề cử, nói việc này cháu đi là hay nhất!”

Hàn Tư Hồng? Hứa Đại Chí không hiểu sao rùng mình, nhìn tổng biên cười càng hiền lành dứt khoát là không có chuyện tốt: “Nhiệm vụ gì cơ ạ?”

“Đại Chí à, có biết vì sao chúng ta tháng này không so được với báo Đô thị mới không? Không phải bởi mấy cái bài điều tra ngầm nhân tình của mấy kẻ lắm tiền sao? Bây giờ lại điều tra cái gì mà nữ sinh viên “tay vịn”. Cho nên việc cấp bách bây giờ là phải ra được món mới lạ nào đây. Hàn Tư Hồng cho ta một đề nghị phi thường không tệ. Để cho cháu phụ trách luôn. Phải xuất bản gấp, chớ để cho Đô thị mới nghĩ đến lại đoạt đi trước.”

“Cuối cùng thì nội dung cụ thể là cái gì ạ?”

“A.” Tổng biên đại nhân cười càng thêm hiền từ: “Người trẻ tuổi, đầu óc so mới mấy người cổ hủ chúng ta cũng thật tốt, lại thật linh lợi. Điều tra ngầm bar đồng tính, loại đề tài đầy tính thời đại này, mấy ông già như ta chắc chẳng bao giờ nghĩ ra, ha ha

”

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

“Không sai, là tôi đề cử cậu với tổng biên.” Trước mặt Hứa Đại Chí lúc này, Hàn bà tám cười đặc biệt xán lạn. “Cậu có ý kiến?”

Hứa Đại Chí qua kẽ răng nặn ra hai chữ: “Không có.”

Không chấp với đàn bà

lúc này phải cười

“Chẳng qua chỉ là không hiểu được tôi đã làm chuyện tốt đẹp quái gì mà phiền đến Hàn chủ nhiệm phải đích thân đề cử với tổng biên?”

“Tôi vốn cũng không muốn tìm cậu. Không có cách nào khác, chọn lựa thật khó khăn, dùng đỡ cậu vậy. Ai bảo đồng sự nam tổ chúng ta chỉ có cậu còn ra dáng người, ít ra dáng đắp cũng cao ráo.”

Hứa Đại Chí khóe mắt đảo qua những đồng sự nam khác đang giả bộ chuyên tâm làm việc trong văn phòng. Con mụ này vậy nhưng cũng nói được vài câu đúng đắn. Nghiệp vụ mà, khó tránh đôi khi cũng phải cố gắng hi sinh một chút.

“Cũng không phải bởi tôi đẹp trai mà phải làm vật hi sinh đi?”

Hàn Tư Hồng đem câu sau của Hứa Đại Chí lơ lửng đi: “Cứ định như vậy đi! Tổng biên muốn càng nhanh càng tốt, vậy tôi nay bắt đầu tiến hành luôn. Bar đó tên là Pure time. Cậu nhớ kĩ phải thay đồ cho hợp đấy, Lý Khắc nhà tôi biết chỗ đó rồi.”

Kháo! Tôi còn chưa có đồng ý đâu! Hứa Đại Chí cười khẩy: “Làm phiền Hàn chủ nhiệm còn đặc biệt cho ông chồng Lý trợ lý dẫn đường.”

Hàn bà tám tươi cười như đóa loa kèn nở rộ: “Tôi trông anh ấy với cậu đứng cùng một chỗ là hợp nhất. Đặc biệt là, thế mới cho Lý Khắc lên làm sếp bên tổ phát hành được”

Hứa Đại Chí bỗng rùng mình một cái, tóc gáy dựng hết lên.

Đôi mắt Hàn Tư Hồng dưới ánh nắng mùa xuân lấp lánh phát sáng, thanh âm hàm chứa mười hai vạn phần mềm mại: “Hai người phải tỏ ra thân mật một chút đó

”

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Lý Khắc là chồng Hàn Tư Hồng, một tiểu bạch kiểm điển hình, nói chuyện cũng không dám lớn tiếng, lấy Hàn bà tám chưa được năm rưỡi.

(tiểu bạch kiểm: người đàn ông dáng thư sinh hoặc là kiểu đàn ông dựa dẫm, ăn bám vợ hay nhà vợ hoặc là kiểu chỉ ở nhà nuôi con để vợ đi làm kiếm tiền)

“Tôi phát hiện Tư Hồng gần đây càng ngày càng lạnh nhạt với tôi, chẳng lẽ cô ấy không còn thương tôi nữa.” Buổi tối tuân mệnh đi Pure time, xe Jeep băng băng chạy trên đường Nghe Hồng. Lý Khắc ngồi chồm hổm trên ghế phó lái, vừa chán nản hút thuốc vừa tâm sự với Hứa Đại Chí.

Hứa Đại Chí luôn cho rằng những “phụ nam” như Lý Khắc sống trên đời căn bản là làm mất mặt toàn bộ cánh đàn ông. Nhưng đã thật lòng mà tâm sự thì chính là cũng đã xem mình như huynh đệ. Huynh đệ là luôn phải giữ thể diện cho nhau. Thế nên cũng tâm sự một chút. “Đàn bà sao, anh còn mong sau đám cưới còn có thể nói chuyện như lúc còn yêu nhau? Mà Hàn Tư Hồng chán anh, chị ấy còn có thể tìm ai đi?”

(phụ nam thời đại: SAHD (stay-at-home dads), kiểu như tiểu bạch kiểm ở trên í)

“Kỳ thực tôi cũng biết Tư Hồng vẫn chưa hài lòng lắm về tôi.” Lý Khắc ai oán cúi thấp đầu. “Cô ấy lúc nào cũng chê tôi không đủ xuất chúng.”

Hứa Đại Chí nắm vô lăng, thương cảm nhìn qua Lý Khắc. Tướng mạo Lý Khắc đúng là loại thư sinh bốn mắt thường thấy trên đường, dáng bộ mằm đầu trời sinh, cả người được một mẩu. Hứa Đại Chí vì vậy cũng bắt đầu thấy thông cảm cho Lý Khắc. Bắt mắt là phải nhìn người, lão thiên cho anh ta sinh ra có tướng mạo đại chúng là để làm nền cho những người bắt mắt, cũng chẳng phải lỗi tại anh ta.

“Lý trợ lý này, em nói thật, em cũng không rõ anh nghĩ thế nào lại đi nổi hứng lấy Hàn Tư Hồng. Cũng xinh đấy, vóc người cũng được. Chỉ có điều em mà kết hôn thì quan trọng nhất muốn tìm một người hiền lành, nói năng mạnh mẽ chút là tốt rồi, kết hôn rồi sẽ cùng chung sống đến mấy chục năm. Anh xem, bây giờ bà cô này còn kéo anh đi làm cái việc tốt đẹp gì đây?”

Lý Khắc còn lơ mơ giữa sương mù: “Tôi từ đầu đã biết cô ấy có tật xấu như thế nhưng vẫn cứ yêu cô ấy, tôi cũng chẳng biết tại sao. Cậu nói tôi làm thế nào mới xuất chúng được một chút?”

Hứa Đại Chí nghe thấy Lý Khắc xin lãnh giáo thì tinh thần tăng gấp bội: “Kỳ thực, em nói này, người mà quá xuất chúng cũng không tốt đâu, phiền lắm! Em mỗi ngày đều thấy phiền kinh khủng. Ha ha

”

“Quá không xuất chúng lại càng không tốt. Vậy thì, mấy hôm nữa, tôi mời cậu ăn cơm, hảo hảo xin cậu chỉ giáo chút. A, rẽ phải, chính là rẽ chỗ đó...”

Hứa Đại Chí như mở cờ trong bụng: “Lý trợ lý thật khách khí quá. Vậy anh muốn thỉnh giáo cái gì. Em dừng xe ở đây. Tối nay, anh em ta nói chuyện

”

Xe Jeep kéo theo đám khói cuộn cuộn dừng cạnh một đám xe trước cửa Pure time. Hứa Đại Chí ngằm hứng chí vô cùng mà mở cửa xe. Vòng qua bên Lý trợ lý đang co đầu rút cổ chỉ bảo: “Chỉ cần mắt nhìn thẳng, cao đầu uốn ngực mà đi, em đảm bảo phân nửa người trong quán phải ngẩng đầu mà nhìn anh.”

Trong quán quả thực phân nửa người ngẩng đầu lên nhìn. Bởi Hứa Đại Chí đúng lúc vào cửa đã rộng “phân nửa người trong quán”. Lý trợ lý giả vờ ho khan: “Đây là quán bar, không phải quán ăn.”

Hứa Đại Chí nghênh ngang đi tới quầy bar: “Đều là bán rượu, như nhau cả thôi.”

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Đèn trong Pure time toàn là màu đỏ, Hứa Đại Chí vừa tựa vào quầy bar vừa nhìn xung quanh, quả nhiên lọt vào mắt là một đôi ngồi cùng nhau. Thế nhưng thoạt nhìn cũng hết sức bình thường, không giống mấy đoạn trên TV mà một người đàn ông mặc đồ tây cùng một người đàn ông mặc áo hoa Hồng Kông ôm ấp nhau gặm cắn, hơi thất vọng chút. Thăm nghĩ vào đây được một chuyến cũng chẳng dễ dàng gì, cần phải nắm lấy thời gian gặm cắn thì nên gặm cắn, nên ôm thì nên ôm chứ, cầm lấy một cái ly thủy tinh tự lấy tinh thần.

Tiểu bảo tiểu ca (anh bồi ở quán rượu) vồn vã sắp tới: “Hai vị uống gì?”

Hứa Đại Chí chưa từng đi uống rượu ngoại ở bar, Lý trợ lý thì lại lắm bả từ nước ngoài gì đấy, thanh âm quá thấp cũng không nghe được rõ, vậy nên bảo: “Gì cũng được.”

Tửu bảo tiểu ca nhếch mép cười: "Vị tiên sinh này rốt cuộc là uống rượu gì đây?" Hứa Đại Chí nhanh trí, chỉ qua Lý trợ lý: "Giống anh ta."

Ly thủy tinh nhỏ, màu vàng nhạt dâng tới nửa ly. Hứa Đại Chí nhấp một ngụm, chắc chắn lưỡi: "Chẳng có vị rượu." Lý Khắc ghé vào tai hắn: "Một chén này, hơn ba trăm đấy!" Hứa Đại Chí quay người hít một ngụm lương khí: "Kháo! Còn chưa được một ngụm của tôi!"

Lý trợ lý lại bắt đầu ho khan: "Nhỏ giọng chút, bên cạnh người ta nghe thấy."

Hứa Đại Chí nhìn qua hai bên, thấy một người đứng tựa vào quầy bar. ánh đèn chiếu nghiêng không thấy rõ mặt mũi, chỉ thấy dưới ánh đèn khoe miệng giương lên, rõ ràng là đang cười.

Hứa Đại Chí cũng không để ý người ta cười hay không, quay về quan sát xem có màn nào đặc sắc để làm tư liệu không. Lý Khắc thấy hắn trắng trợn quay ngang quay ngửa chỉ sợ lộ thân phận, giả bộ lơ đãng nhìn qua lại, bắt đầu tìm kiếm nói: "Ồ đây bài trí ngược lại cũng rất sáng tạo."

Hứa Đại Chí đáp: "Ồ."

"Cũng an tĩnh."

Hứa Đại Chí đáp: "Ồ."

"Không khí cũng không tồi."

Hứa Đại Chí lần này nghe lọt được Lý trợ lý nói gì, tiếp theo lắc đầu: "Chính là đèn lại quá mờ!"

Người bên kia rốt cuộc cũng không nhịn được mà cười khúc khích. Mặt Lý trợ lý đỏ như cà chua, bắt đầu liều mạng mà ho khan.

Hứa Đại Chí không nhận ra chỗ nào đáng cười, quay lại nhìn người kia. Người nọ cũng xoay người lại phía này, ánh đèn chiếu xuống lộ ra khuôn mặt tuần tú, hướng phía Hứa Đại Chí mỉm cười gật đầu: "Cùng uống chén rượu chứ? Tôi mời."

Có câu hữu tửu tự hữu (có rượu thành bạn), xưng tên nữa thì chính sẽ thành bạn.

Hứa Đại Chí hiểu đây chính là giờ phút quan trọng, đang lo hôm nay không được tích sự gì thì trên trời lại rơi xuống thẳng ngóc tự chui đầu vào rọ.

Gã tự chui đầu vào rọ tên là Tần Tri Nghi, Lý Khắc nhìn chăm chăm khuôn mặt Tần Tri Nghi, mừng thầm là lão bà không có ở đây, không thì cả bar chắc phải chìm trong dòng lũ nước miếng mất. Trên thực tế thì đã có ít nhất nửa bar bắt đầu qua đây nhìn rồi, ngay cả tửu bảo tiểu ca cũng không khỏi hâm mộ, liên tục qua chỗ Tần Tri Nghi và Hứa Đại Chí mà ngắm.

Khách sáo qua lại mấy câu, Hứa Đại Chí bắt đầu chuyển sang đề tài chính: "Sao cậu đi có một mình?"

Tần Tri Nghi quả nhiên không để Hứa Đại Chí thất vọng, dáng tươi cười bắt đầu có chút thương tâm: "Thực ra tôi vừa mới thất tình."

Quai quai (ngoan)! Không ngờ nha!

Hứa Đại Chí liền thuận chiều mà nói: "Tình cảm thứ này thường thích trêu đùa người ta. Như chúng ta, so với người bình thường càng phải chịu nhiều đau khổ. Ôi! Khó tránh được, quên hẳn đi là tốt rồi."

Tần Tri Nghi dần theo bầy mà tới: "Nếu quên được đã tốt."

Hứa Đại Chí lại mượn gió bẻ măng (1) tiếp: "Tôi xem cậu giờ tinh thần không tốt, nếu như thực sự khó chịu thì tìm lấy một người mà tâm sự, cứ từ từ (mà giải quyết)."

Ai dè Tần Tri Nghi bắt đầu tới thời khắc máu chốt lại giậm chân tại chỗ: "Tôi giờ đã không sao rồi, thực sự cảm ơn."

Hứa Đại Chí cười gượng: "Vậy là tốt rồi." Kháo! Muốn tạ ơn thì dốc hết bầu tâm sự ra đây đi, để lão tử còn ra được cái trường thiên báo đạo (bài báo dài kì)!

Hứa Đại Chí bắt đầu vắt óc nghĩ hết cách để biến Tần Tri Nghi thành Tường Lâm tẩu (2). Nghĩ đến mê muội, không để ý Tần Tri Nghi bên dưới ngọn đèn đang cười đến rạng rỡ. Quay qua vừa lúc đối diện với tầm mắt của Tần Tri Nghi. Cả người như bị điện giật mà run lên. Tiếp đến trong lòng cả kinh:

Quai quai! Cậu ta không phải sẽ yêu mình đi?!

(1) nguyên là “thuận phong sử thuyền”, thuận theo gió mà điều khiển thuyền, mình cũng chưa nghĩ được dùng thành ngữ Việt nào thay vào cho tốt nữa ><. (2)=” tường=” lâm=” tẩu=” là=” một=” nhân=” vật=” chính=” trong=” truyện=” ngắn=” “lẽ=” cầu=” phúc=” của=” lỗ=” tấn=” đã=” được=” dựng=” thành=” phim,=” là=” một=” phụ=” nữ=” nông=” thôn=” chăm=” chỉ=” làm=” ăn,=” thật=” thà,=” lương=” thiện.=” thím=” làm=” việc=” cần=” mẫn=” và=” nhanh=” nhẹn,=” chỉ=” mong=” bằng=” sức=” lao=” động=” của=” mình=” có=” thể=” đổi=” lấy=” quyền=” sống=” tối=” thiểu=” thế=” mà=” không=” được.=” sau=” khi=” chồng=” chết=” ít=” lâu,=” vì=” không=” muốn=” tái=” giá,=” thím=” trốn=” nhà=” đến=” lỗ=” trăn=” làm=” thuê=” cho=” nhà=” địa=” chủ=” lỗ=” tứ.=” nhưng=” ít=” lâu=” sau=” lại=” bị=” mẹ=” chồng=” bắt=” về=” rồi=” bị=” gả=” bán=” cho=” một=” người=” ở=” tận=” núi=” sâu.=” người=” chồng=” thứ=” hai=” mắc=” bệnh=” thương=” hàn=” chết,=” con=” trai=” lại=” bị=” sói=” ăn=” thịt.=” ô=” cả=” nổi=” đau=” mất=” chồng,=” mất=” con,=” lần=” thứ=” hai=” thím=” lại=” đến=” nhà=” lỗ=” tứ=” làm=” thuê.=” quá=” đau=” khổ,=” thím=” tìm=” đến=” mọi=” người,=” tâm=” sự=” nổi=” mất=” mất=” của=” mình=” hi=” vọng=” kiếm=” tìm=” một=” sự=” chia=” sẻ.=” ác=” thay,=” mọi=” người=” đã=” đứng=” dừng,=” thậm=” chí=” còn=” lấy=” nổi=” đau=” của=” thím=” làm=” trò=” cười.=” đã=” thế,=” họ=” còn=” vin=” vào=” lẽ=” giáo=” phong=” kiến=” mà=” đầy=” đọa=” tình=” thần=” thím.=” gia=” đình=” lỗ=” tứ=” coi=” việc=” thím=” đi=” bước=” nữa=” là=” hành=” động=” xấu=” xa,=” bản=” thủ=” làm=” bại=” hoại=” gia=” phong=” vì=” vậy=” không=” cho=” thím=” đụng=” tay=” vào=” những=” đồ=” cúng=” tế.=” u=” liên,=” một=” con=” người=” mê=” tín=” quỷ=” thần=” lấy=” sự=” trừng=” phạt=” nơi=” âm=” phủ=” ra=” dọa=” nạt=” thím,=” khuyên=” thím=” cúng=” vào=” đền=” thổ=” cốc=” một=” cái=” bậu=” cửa=” cho=” “trăm=” người=” dẫm,=” vạn=” người=” đạp”=” hòng=” giảm=” nhẹ=” tội.=” thím=” đã=” không=” ngần=” ngại=” bỏ=” tiền=” công=” một=” năm=” làm=” thuê=” để=” thực=” hiện=” việc=” ấy=” và=” cũng=” cảm=” thấy=” thoải=” mái=” ít=” nhiều.=” đến=” ngày=” giỗ=” tổ=” trong=” tiết=” đông=” chí,=” thím=” thản=” nhiên=” đi=” bày=” biện=” cốc=” chén.=” không=” ngờ,=” mụ=” chủ=” nhìn=” thấy=” vội=” quát:=” “để=” đấy=” chị=” tường=” lâm!”.=” thím=” vội=” rút=” tay=” lại=” như=” bị=” bỏng.=” đây=” là=” đòn=” nặng=” nề=” cuối=” cùng=” giáng=” lên=” đầu=” thím,=” làm=” cho=” thím=” tê=” liệt=” không=” sao=” gượng=” dậy=” nổi.=” nổi=” lo=” sợ=” bị=” trừng=” phạt=” nơi=” cõi=” âm=” vẫn=” đeo=” bám=” dai=” dẳng=” hành=” hạ=” thím,=” biến=” thím=” từ=” người=” lao=” động=” nhanh=” nhẹn=” trở=” nên=” mụ=” mẫm,=” dờ=” dẫm=” như=” một=” khúc=” gỗ=” không=” hơn=” không=” kém.=” người=” ta=” còn=” biết=” đến=” đây=” là=” một=” con=” người=” chỉ=” nhờ=” cặp=” mắt=” còn=” đưa=” đi=” đưa=” lại.=” cuối=” cùng=” tường=” lâm=” bị=” hất=” ra=” lẽ=” đường=” sống=” kiếp=” ăn=” mày=” và=” chết=” một=” cách=” bi=” thảm=” giữa=” lúc=” nhà=” nhà=” đương=” tưng=” bừng=” làm=” lễ=” cầu=” phúc.=” (cái=” này=” credit:” .360plus.yahoo.com=” vì=” mình=” cũng=” chưa=” có=” xem=” truyện=” này=” nên=” cũng=” không=” biết,=” phải=” đi=” mượn=” lung=” tung=” beng=” à=”><) đây=” là=” dành=” cho=” ai=” muốn=” biết=” thêm=” cái=” áo=” hoa=” hồng=” kông=” nó=” thế=” nào=” nhé=))” còn=” đây=” là=” những=” đối=” tượng=” mặc=” cái=” thể=” loại=” này=))” =))=))” thật=” t=” ko=” hiểu=” chị=” gió=” to=” nghĩ=” cái=” gì=” nữa,=” nhưng=” trong=” bản=” raw=” nó=” chính=” xác=” là=” =” (hoa=” hương=” cảnh=” sam),=” mọi=” người=” không=” tin=” có=” thể=” quảng=” nguyên=” cụm=” tiếng=” trung=” này=” lên=” gu=” gỗ=” mà=” search=”>

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Trong thời kì chiến loạn, đồng chí XXX của chúng ta đã vô cùng sáng suốt nói rằng: “Uy hiếp lớn nhất của một người cách mạng không phải là quân địch mà chính là những kẻ mềm yếu và tên phản bội.” Lời trích dẫn này đôi khi còn có thể nói đến nhân tâm! (t chém~ =)))

Có người như vậy sao? Có loại việc này sao? Đã ngồi chung một con thuyền mà còn vứt bỏ chiến hữu con mẹ nó là việc con người nên làm sao?

Thế nên tôi đã bảo là Lý Khắc tiểu tử này chẳng có lẽ giáo gì mà! Đáng kiếp cả đời bị sư tử mẩu cười trên đầu không góc dạy nổi!

Anh em còn đang trong bar đồng tính đấy, còn có một tên đang tính thích tôi nữa đây. Lão bà nhà anh gọi anh tới không phải để đề phòng chuyện này sao? Tôi còn chưa nói được hai câu anh đã chạy mất là ý tứ gì?

Kháo! Chưa thấy qua cái loại đồng sự như thế này!

Hứa Đại Chí hết sức nén giận. Họ Tần kia nhìn mình cười ẩn ý cả nửa ngày nhưng mắt thấy tư liệu tốt đã dần tới tay rồi, hẳn vẫn phải kiên trì mà giữ chặt lấy. Đang suy nghĩ làm sao để câu được tình sử của Tần tiểu ca, giờ khắc quan trọng thế này Lý Khắc cứ nhiên lại bảo phải về nhà!

Hứa Đại Chí xoa hai tay hỏi Lý trợ lý: “Vì sao?”

Lý trợ lý co rúm lại thân thể có mét bầy: “Các cậu cứ từ từ mà nói chuyện, tôi, tôi thật sự có việc phải đi.”

Tần Tri Nghi qua lại nhìn hai người bọn họ, cười hiểu ra: “Chỉ sợ tôi làm lỡ chuyện của hai vị. Thỉnh cứ từ từ nói chuyện, tôi qua bên kia xem.”

Vịt non đã đến tận miệng thế nào lại để bay mất. Hứa Đại Chí vội khoát tay: “Đều không phải, không phải. Là bà xã anh ta gọi mau về nấu cơm. Chúng ta tiếp tục trò chuyện thôi.”

Lý Khắc như được đặc xá mà lủi mất.

Hứa Đại Chí nghiêng răng nghiêng lợi nhìn theo bóng lưng đang đi ra. Tần Tri Nghi cúi đầu trầm ngâm một chút, bỗng nhiên đưa tay vỗ vai hắn.

Mẹ ơi~~ đây là cách tán tỉnh của đồng tính người ta vẫn nói đấy ư?

Hứa Đại Chí nhìn lên trần nhà ha ha cười gượng ba tiếng: “Ngồi đây uống rượu không vui lắm. Tôi biết một chỗ hay lắm, đi uống một chén chứ?”

Tần Tri Nghi ngẩng đầu chăm chú nhìn hắn một chút, gật đầu: “Được, dù gì tôi cũng đang rảnh.”

Phật tổ gia gia, con đúng là nhân tài trong nhân tài mà! Ra khỏi bar này hẳn là hắn cũng không dám làm cái gì thái quá. Dù sao tôi cũng đang rảnh ~~ ha ha ~ lời thoại của oán nam a! Nhìn lão tử hôm nay mấy chén rượu mang chuyện của ba đời nhà cậu cũng đều móc ra đi! Ha ha ~~ ta đúng là thiên tài! Thiên tài!

Chắc hẳn tới năm sau, khi có chuyện không vừa ý, đi uống chút rượu, Hứa Đại Chí vừa nghĩ tới ngày hôm nay sẽ lại ngửa mặt lên trời mà than dài: “Ta đúng là thằng ngu mà!”

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Người thích đi uống rượu đa số đối với quán đều có yêu cầu gì đó. Hứa Đại Chí so với người khác càng đòi hỏi hơn. Một là đồ nhắm phải ngon, hai là bát đĩa phải lớn, ba là cửa hàng phải sạch sẽ, bốn là giá cả phải hợp lý, năm là chủ quán phải niềm nở, sáu là mấy em phục vụ phải trẻ trung xinh đẹp.

Trong các quán ăn, Hứa Đại Chí ưa nhất là quán Trần mập.

Trần mập là biệt danh của chủ quán, cũng dùng luôn làm tên quán. Hứa Đại Chí đánh giá: trông ngoài thì tầm thường mà bên trong không hề tầm thường. Quán ở ngay gần khu nhà Hứa Đại Chí ở, xe Jeep xả khói dọc đường đi rồi dừng lại trước cửa quán, Hứa Đại Chí chỉ vào biển hiệu dào dạt đặc ý mà giới thiệu với Tàn Tri Nghi: "Mập là bạn thân của tôi, vào trong dùng khách khí! Mập này rất thoải mái!"

Để chứng minh, còn chưa vào đến trong quán, Trần mập đã đích thân ra đón, thân thiết chào hỏi một phen: "Ô! Tiểu tử này toàn chọn đúng thời điểm mà đến ăn thôi, hôm nay vừa về một mẻ cua lớn, đang tính điện thoại gọi chú đến ăn đây! Thế mà lập tức đã tới rồi? Đây là bạn chú hả? Nhĩ hảo! Nhĩ hảo! Không cần khách sáo, bạn của Đại Chí cũng chính là bạn của mập này. Lần sau lại đến tôi sẽ chiết khấu cho tám phần trăm!"

Hứa Đại Chí hết sức thông thạo dẫn Tàn Tri Nghi thẳng đến nhà gian (là phòng riêng, phòng VIP đấy >v<~): "anh mập!="" cho="" em="" thêm="" ít="" salad="" trộn="" ngon="" ngon="" chút,="" còn="" lại="" cứ="" như="" cũ="" đi.="" mở="" trước="" ba="" bình="" lão="" khẩu="" tử="" đi="" mấy="" món="" nhấm="" quả="" thực="" rất="" được,="" cua="" to="" cũng="" rất="" tươi.="" nôi="" lẩu="" sô="" sục="" tỏa="" hơi="" nước,="" hứa="" đại="" chí="" ăn="" uống="" no="" say="" mới="" mĩ="" mãn="" ợ="" một="" cái.="" vậy="" nên="" tôi="" nói,="" muốn="" ăn="" ngon="" vẫn="" là="" nên="" đến="" quán="" ăn.="" mấy="" cái="" nhà="" hàng="" tây="" to="" dùng="" đấy="" thỉnh="" thoảng="" rùng="" rinh="" thì="" đi="" chơi="" chút.="" đều="" không="" phải="" chỗ="" thường="" ngày="" đến="" được.="" tần="" tri="" nghi="" chỉ="" mĩ="" cười="" gật="" đầu.="" hai="" bình="" rượu="" đã="" thấy="" đấy,="" hứa="" đại="" chí="" cũng="" thấy="" mặt="" mình="" cũng="" đã="" có="" chút="" đỏ,="" tần="" tri="" nghi="" kia="" khuôn="" mặt="" trắng="" nõn="" lại="" chẳng="" đổi="" sắc.="" nhìn="" không="" ra="" tiểu="" bạch="" kiếm="" này="" cũng="" có="" thể="" uống!="" hứa="" đại="" chí="" bắt="" đầu="" dần="" thấy="" tiểu="" tử="" này="" cũng="" có="" chút="" thuận="" mắt.="" nhìn="" cũng="" vẫn="" nhã,="" đáng="" tiếc="" lại="" là="" đồng="" tính="" luyện="" ái.="" tôi="" không="" tin="" không="" chúc="" say="" được="" cậu!="" hứa="" đại="" chí="" tiếp="" tục="" hướng="" chén="" tần="" tri="" nghi="" rót="" rượu.="" lại="" tới="" lại="" tới="" nào!="" tần="" tri="" nghi="" che="" lấy="" miệng="" chén.="" uống="" tiếp="" sẽ="" không="" về="" nhà="" nổi!="" “uống="" rượu="" thì="" phải="" uống="" cho="" đã!="" hứa="" đại="" chí="" cầm="" bình="" rượu="" trên="" tay,="" hăng="" hái="" gấp="" đôi,="" thuận="" miệng:="" nhà="" tôi="" ở="" ngay="" gần="" đây,="" hôm="" nay="" không="" về="" được="" thì="" ngủ="" lại="" nhà="" tôi!="" một="" câu="" liền="" quyết="" định.="" tần="" tri="" nghi="" dường="" như="" cũng="" bị="" tâm="" tình="" phóng="" khoáng="" của="" hứa="" đại="" chí="" nhiễm="" qua,="" cầm="" bình="" rượu="" tự="" dốc="" vào="" chén.="" tôi="" liền="" liêu="" mạng="" bồi="" quân="" tử.="" hứa="" đại="" chí="" tán="" thưởng:="" thẳng="" thắn!="" uống="" thể="" mới="" có="" ý="" nghĩa.="" không="" như="" mấy="" thằng="" cha="" bị="" lão="" bà="" suốt="" ngày="" trông="" coi="" quán="" thúc!="" bình="" lão="" khẩu="" tử="" thứ="" ba="" dần="" thấy="" đấy.="" ánh="" mắt="" tần="" tri="" nghi="" qua="" hơi="" khóí="" từ="" nôi="" lẩu="" bốc="" lên="" bắt="" đầu="" ngẩn="" ngơ.="" hần,="" hần="" cũng="" có="" vợ.="" hứa="" đại="" chí="" vĩnh="" tai="" lên="" nghe:="" a,="" là="" thật?="" tần="" tri="" nghi="" lắc="" đầu.="" không="" đề="" cập="" tới="" chuyện="" này="" nữa.="" chết="" tiệt,="" lại="" đến="" thời="" khắc="" mấu="" chốt="" thì="" giậm="" chân="" tại="" chỗ!="" hứa="" đại="" chí="" cười="" xòa:="" vậy="" thì="" không="" đề="" cập="" tới,="" chúng="" ta="" mở="" rượu,="" tiếp="" tục="" uống!="" tần="" tri="" nghi="" mơ="" hồ="" một="" câu="" hão.="" đột="" nhiên="" hạ="" mí="" mắt,="" chậm="" rãi="" ngã="" nhào="" xuống="" từ="" trên="" ghế.="" hứa="" đại="" chí="" quýnh="" quáng:="" này="" này,="" cậu="" đừng="" có="" ngã!="" khát,="" sớm="" biết="" vậy="" đã="" không="" chúc="" cậu="" ta="" nhiều="" như="" vậy!="" “này="" này,="" cậu="" đừng="" có="" ngủ="">

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Bắt gà không được còn mất nắm thóc! Hứa Đại Chí nửa tha nửa kéo Tàn Tri Nghi bỏ lên tầng sáu, mở cửa ném vào sô pha. Họ Tàn đỡ trán, nhìn quanh: "Đây là..."

“Nhà tôi.” Hứa Đại Chí đầy một bụng buồn phiền không thể phát tiết, đưa tay đẩy chén nước sôi qua: “Cậu ở đâu? Không thì tôi đưa cậu về nhé?”

Tần Tri Nghi uống hai miếng nước, xem ra cũng tỉnh táo lại một chút: “Tôi ở khách sạn Thiên Châu.”

“Khách sạn? Nhà cậu không ở đây?”

“Tôi vừa từ Anh về mấy hôm nay.”

Oh oh, chính là một Hoa kiều nha: “Làm ăn hã, khá đấy.”

Tần Tri Nghi cúi đầu: “Không phải.” Hử? Hứa Đại Chí trong đầu chợt lóe lên ánh sáng, vô cùng nhẹ nhàng mà ngồi xuống bên Tần Tri Nghi: “Sẽ không phải là do thất tình đấy chứ?”

Họ Tần im lặng, Hứa Đại Chí hiểu rõ chính mình đã nắm được báu vật rồi, đang muốn tiếp tục, Tần Tri Nghi bỗng ngẩng đầu hỏi: “Nhà anh còn rượu uống không?”

Phải uống rượu, là dấu hiệu sẽ dốc hết bầu tâm sự đây! Hứa Đại Chí như bỏ câu gặt đầu: “Có, có. Tôi trong bếp còn mấy chai rượu xái. Tôi đi lấy.”

Một chai rượu xái, hai cái chén đại. Tần Tri Nghi nhận chén, Hứa Đại Chí cùng ngồi xuống, vừa uống vừa giả vờ lơ đãng hỏi: “Vừa nghe cậu bảo, hần ta... cũng là người đã có vợ?”

Tần Tri Nghi lại cúi đầu: “Chỉ có điều còn chưa chính thức kết hôn.”

“Này còn không phải là bắt cá hai tay sao!”

Tần Tri Nghi cười khổ: “Tôi thì tính làm cái gì? Không thể so cùng vị hôn thê đó được.”

“Cũng không thể nói vậy được, nếu hần ta đã cùng cậu lại còn ra ngoài tìm phụ nữ chính là hần ta đã sai rồi.” Trừ phi là hần có hôn thê trước khi gặp cậu. Hứa Đại Chí trong lòng bổ sung thêm.

Ánh mắt họ Tần ngày càng mông lung: “Cũng không thể trách hần, mọi người đều phải thành gia lập nghiệp.”

Đầu lưỡi Hứa Đại Chí bắt đầu nổi dậy: “Không phải là... ở nước ngoài có nơi cho phép đồng tính luyến ái kết hôn sao?”

Tần Tri Nghi lại tiếp tục im lặng.

Hứa Đại Chí cảm thấy sự việc trước mắt dần bắt đầu mơ hồ, cũng dần không quản được đầu lưỡi chính mình nữa: “Tôi thấy hần ta tìm đàn bà là để mượn cớ ~~ đem cậu vứt bỏ thôi.”

Tần Tri Nghi hạ mắt, hai hàng nước mắt xuôi theo khuôn mặt chảy xuống.

Hứa Đại Chí luống cuống: “Này này, những điều tôi vừa nói, cậu đừng có tưởng thật, đến đến, nâng ly cho tôi trước đã.” Hần muốn uống nhiều thêm rồi lại khóc lên mình cũng chống đỡ không nổi mất! “Cậu, có muốn uống thêm chén nước sôi nữa không? Đây, đây không phải đều là quá khứ rồi sao?” Kháo! Thằng nhóc này đang hoảng loạn ~~ mình ~~ nói cái gì mới tốt đây? Hứa Đại Chí dụi dụi mắt, đưa tay vỗ vai Tần Tri Nghi, tạm lờ ra lời khuyên của bạn thân trong đại học nói: “Sau này sẽ tìm người tốt hơn, không phải người như vậy nữa!”

Tần Tri Nghi ngẩng đầu, đôi mắt đen lầy sâu tựa thâm đàm (hồ nước sâu). Đừng có nhìn tôi như vậy nhìn tôi cũng chẳng được gì đâu

~ Hứa Đại Chí nheo mắt lại, trời đất quay quay. Trước mắt càng ngày càng mơ hồ, khuôn mặt Tần Tri Nghi dần biến thành hai ba khuôn mặt.

Bất quá thoát nhìn đúng là~~ có vài phần~ xinh đẹp. Phi phi! Mình con mẹ nó uống nhiều quá thật rồi, cứ nhiên lại thấy một thằng đàn ông xinh đẹp được. Hứa Đại Chí lắc lắc cái đầu, lại nheo mắt, ba khuôn mặt của Tần Tri Nghi lại dần biến thành người tình trong mộng của Hứa Đại Chí, em gái Trần mập, Trần Tuyết Doanh. Tuyết Doanh muội muội đang liếc mắt đưa tình với mình, tươi cười như hoa đào. Hứa Đại Chí cũng ngây ngô cười theo, cười xong, người trước mắt lại biến thành Tần Tri Nghi, chớp mắt cái nữa lại biến thành Tuyết Doanh. Hứa Đại Chí nhịn không được đưa tay ra xác nhận, Tuyết Doanh muội muội cũng vươn tay tới, một đôi tay vòng lên cổ mình. Hứa Đại Chí hoảng hốt nhận ra chính mình đang ôm Tuyết

Doanh muội muội hướng qua giường lớn trong phòng ngủ. Kia đôi mắt thực quyến rũ, đôi môi đỏ mọng cũng đặc biệt mê người.

Hứa Đại Chí ngã lên giường, phiêu phiêu dang dang như trên mây, ôm lấy Tuyết Doanh muội muội mà gặm cắn. Giấc mơ thật hạnh phúc. Da dẻ Tuyết Doanh thật trơn mịn! Nếu đây là mơ, nhất định phải làm cho đủ!

8. Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

CHƯƠNG 8

Bảy rưỡi sáng, đồng hồ báo thức ở đầu giường bắt đầu hết sức tinh thần tru tréo: "Cháy rồi! Dậy thôi! Cháy rồi! Dậy thôi!!!"

Hứa Đại Chí như cương thi từ giường bắn lên, liếc thấy đồng hồ báo thức, như điện giật nhảy xuống giường: "Đến muộn, đến muộn rồi! Đồng hồ sao lại hẹn muộn vậy chứ! Quần áo, quần áo đâu rồi? Không bình thường, tối qua ngủ sao lại lộn hết ra vậy ..."

Trong chăn truyền ra một tiếng lơ mơ, một cái đầu người vươn ra: "Àm ỉ cái gì!"

Hứa Đại Chí quay đầu nhìn trên giường, ngây người mất ba giây, xóc vội ổ chăn, oán giận kêu: "Cậu?! Cậu!!!"

Người trên giường chống người nửa ngồi trên giường: "A, anh đi làm?"

Hứa Đại Chí thẳng mắt quan sát, đầu oanh một tiếng hiểu ra toàn bộ, khuôn mặt tức khắc biến thành trái cà chua tiêu chuẩn. Ông nội ơi, bà nội ơi ~ liệt tổ liệt tông ơi ~ "Cậu, cậu... tôi, tôi... tôi đêm qua..."

Tần Tri Nghi nghiêng người trên giường, cười như không cười nhìn hắn: "Nghĩ tới gì?"

Trời xanh ơi! Đây là mơ... Hứa Đại Chí đưa tay bối tung tóc một hồi: "Không có khả năng, tôi chắc hẳn chưa làm gì, chắc hẳn..." Đêm qua đi uống rượu ~ sau đó đem họ Tần về ~ tiếp đó lại uống rượu ~ sau đó

Hứa Đại Chí đưa tay ôm đầu, chậm rãi ngồi xổm xuống.

Ông nội, bà nội, liệt tổ liệt tông.. ba mẹ, Tuyết Doanh muội muội ~~ tôi có lỗi với mọi người! Tôi là cầm thú!... Cư nhiên lại cùng một người đàn ông, cùng một người đàn ông... Tôi là cầm thú!... Tôi đời này làm sao làm người được nữa

~~Tần Tri Nghi mặc quần áo xuống giường, Hứa Đại Chí giương đôi mắt đỏ hồng đáng thương lên nhìn hắn: "Tôi đêm qua có thực sự làm vậy với cậu?"

Tần Tri Nghi cúi đầu nhìn Hứa Đại Chí: "Thế nào cũng là anh đối tôi, không phải tôi đối anh, anh lại cũng chẳng tổn thất cái gì."

Hứa Đại Chí kêu lên một tiếng, lại ôm lấy đầu. Tôi là cầm thú!

Thế nhưng, Hứa Đại Chí không biết, chỉ có trời biết, đất biết, Tần Tri Nghi biết, tối qua thực ra chỉ có đến phần gặm cắn là hết. Hứa Đại Chí ôm Tần Tri Nghi hôn đến hã hê rồi cao hứng bồng bồng mà xé quần áo của "Tuyết Doanh muội muội", bàn tay lần mò đến trước ngực lại nghi hoặc: "Tuyết Doanh, em thế nào lại không có ngực? Bên dưới dường như còn có thêm cái gì." Bị Tần Tri Nghi một cước đạp qua một bên, vù vù mà ngủ.

Mình là súc sinh, đáng bị báo ứng! Bây giờ giải quyết làm sao đây? Cậu ta nói mình không tổn thất gì. Cậu ta vốn là đồng tính luyện ái nên chắc cũng không để bụng loại sự tình này đâu. Chắc vậy... Hứa Đại Chí lại thương cảm mà nhìn Tần Tri Nghi: "Tối qua thật là đã uống quá nhiều. Tôi.. không phải cố ý."

Tần Tri Nghi nhìn trần nhà hơi hột mồm: "Chuyện tình một đêm của nhà báo cùng đồng tính, không biết có thể làm tiêu đề trên báo xã hội không. Anh nói đi, nhà báo Hứa?"

Hứa Đại Chí mở lớn miệng, từ dưới đất nhảy dựng lên: “Cậu! Cậu!”

Quanh năm lẫn lộn núi đao, hôm nay lại lật thuyền trong bát canh đậu hũ!

Khuôn mặt Hứa Đại Chí từ tím thành xanh, từ xanh hóa tím. Thì ra tiểu tử này ngay từ đầu đã có tính toán! Cái này con mẹ nó hỗn trưởng!

Hắn tính làm gì mình? Đòi tiền, muốn sắc? Hay là đồ kị mình đẹp trai hơn? Sẽ không phải là muốn truyền bệnh HIV cho mình đi? Kháo! Một mình hôm qua ngồi xem hắn khóc như nôi cháo (=))) ko hiểu nổi cái so sánh này của chị gió to =)))))) còn thương cảm cho hắn. Thì ra tất cả đều là nói dối. Nhất định là MB* rồi!

* nguyên là “quán tổ mại mại đích áp tử” – “con vịt quen thói buôn bán”, “áp tử” (con vịt) là cách nói của các bạn chẻ Tàu khựa chỉ MB – money boy đó

Trán Hứa Đại Chí gân xanh tầng tầng nổi lên: “Cậu muốn bao nhiêu tiền?”

Tần Tri Nghi gương khoe miệng: “Cái gì?”

Hứa Đại Chí cười lạnh: “Ít nói nhiều đi! Cậu tính kế lừa tôi không phải là muốn tiền sao! Không phải vậy thì còn muốn cái quái gì nữa? Chuyện cũ hôm qua của cậu cũng thật dễ nghe, còn nói là ở nước ngoài về .. tôi thấy cậu là “áp tử” bản địa, bị lão đại quăng đi thôi!”

Tần Tri Nghi sầm mặt: “Nghe nói báo Đô thị mới luôn đưa tin xác thực không sai. Không biết Tuyết Doanh muội muội của anh có thích nhìn xem một chút không.”

Hứa Đại Chí nắm tay thành nắm đấm, Tần Tri Nghi tiếp theo lại nói: “Điều kiện là anh đáp ứng từ nay về sau không được viết về vấn đề này nữa. Đem những bài phỏng vấn lúc trước thủ tiêu hết đi.”

Hứa Đại Chí nhăn mày: “Cứ như vậy là xong? Cậu không muốn tiền?” Thì ra là sợ bị đưa tin, không nói sớm! Hàn bà tám bơm qua bơm lại mấy cái thứ của nợ vào đầu, làm lão tử sợ bóng sợ gió một hồi. Miễn đi! Tâm trạng Hứa Đại Chí lại dần bình ổn: “Việc này thì không dám. Đây cũng không phải là tôi muốn làm, thành thật mà nói tôi cũng là bị ép bắt buộc dĩ thôi! Nhìn sang họ Tần, vẫn là nhịn không được hỏi: “Cậu sao biết tôi là nhà báo?”

Tần Tri Nghi lại gương cao khoe môi: “Xe của anh vừa đậu ở cổng tôi đã biết.”

“Vì sao?”

“Tôi lúc đó đang ngồi dựa bên cửa sổ.”

“??” Hứa Đại Chí vẫn còn chưa rõ.

“Trên cái nhãn dán ở kính chắn gió của anh viết “Báo Tin tức mỗi ngày”.

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

“Hứa Đại Chí à Hứa Đại Chí, ngay cả heo cũng đều phải có não, cậu vì cái gì lại không có?” Tổng biên đại nhân vỗ bàn, bóng đèn trên đầu nhỏ mồ hôi hột. “Lúc đi điều tra ngầm lại ngồi xe có bảng hiệu tòa soạn sao?! Ngu! Ngu tới cực điểm!!! Một cái kế hoạch hoàn mỹ là vậy, cứ như thế bị phá hỏng!”

Hứa Đại Chí cúi đầu, một bộ vô cùng đau lòng lắng nghe dạy dỗ.

Buổi sáng thiên địa đột biến, cả nửa ngày rảnh rỗi ở ban, buổi chiều vừa vào văn phòng, Hứa Đại Chí một cái đẩy ra cả Hàn bà tám và đồng sự đang bắt đầu nhao nhao hỏi tình hình, xông thẳng vào phòng tổng biên.

Tổng biên đại nhân cười tủm tỉm ra chiều tâm tình tốt lắm: “Đại Chí à, đêm qua một muốn chết rồi phải không. Sáng nay nghỉ ngơi đi, Lý trợ lý bảo cháu làm rất tốt a.”

Hứa Đại Chí mặt như đũa đâm lắc đầu: “Tổng biên, thật xin lỗi. Kế hoạch lúc này khả năng phải ngâm nước rồi.”

Sét đánh giữa trời quang, tổng biên lập tức lặn từ ghế đứng lên: “Có chuyện gì?”

Khuôn mặt Hứa Đại Chí kéo ra dài hơn: “Cháu nói ngày hôm qua lúc đang điều tra ngầm, Lý trợ lý thế nào lại phải về nhà gấp, hóa ra là anh ấy nhìn ra sự việc có vấn đề, chúng cháu bị người ở đó nhận ra.” Lý trợ lý, đừng trách tôi kéo anh vào vũng bùn, hôm qua anh đối với huynh đệ bất nhân, chuyện này không xong, anh cũng đừng mong không dính dáng gì.

Tay tổng biên bắt đầu theo thói quen co giật: “Sao lại bị người ta nhận ra?”

“Cháu lúc đầu cũng không biết. May mà hôm qua có tên đồng tính uống rượu cùng, cậu ta thấy cháu đẹp trai, thích cháu nên lén bảo cháu chạy mau, người ở bar đã đi gọi tay chân đến rồi. Cái loại chỗ như thế, nghe nói có cấu kết với cả xã hội đen. Cháu mà muộn hai phút nữa, hôm nay cậu cũng chẳng còn được thấy cháu nữa đâu.” Minh đúng là thiên tài mà! Hứa Đại Chí nước miếng tung bay, tiếp tục bịa chuyện “Cái tên chạy cùng cháu kia nói nếu báo mình mà dám đăng tin về bar đó” Hứa Đại Chí nhìn thẳng tổng biên dăm chiêu “Ông chủ bar sẽ phải xử cháu, Lý trợ lý, cả tổng biên cậu nữa đấy.”

Mắt tổng biên cũng bắt đầu dăm chiêu, tay càng co giật: “Rốt cục là làm sao mà cậu bị nhận ra?”

Hứa Đại Chí cúi thấp đầu sảm hối: “Quên gỡ băng hiệu tòa soạn trên kính chắn gió xuống.”

Lửa giận của tổng biên đã bốc lên đến đỉnh điểm. Trường thiên rống giận, thao thao bất tuyệt. Hứa Đại Chí giương lỗ tai, chăm chỉ nghe.

Nội à, ông thẩm ư? Hiện tại người nào so với cháu cũng còn kém thẩm hơn!

Mình cùng Tần Tri Nghi làm ra chuyện không thể gặp người, đời này đã bị nhơ bẩn, hơn nữa... Hứa Đại Chí nghĩ nghĩ lại muốn vả vào miệng mình một cái.

Vốn dĩ sau khi trao đổi ổn thỏa xong điều kiện với họ Tần kia, hai người sẽ đường ai nấy đi, không còn liên quan gì đến nhau nữa, vết thương lòng sẽ dần lành lại. Thế nhưng...

Ba, mẹ, sao ba mẹ lại đem con dạy dỗ thành cái người có giáo dục như vậy chứ?

Tiến Tần Tri Nghi ra ngoài, Hứa Đại Chí thế nào cũng đã làm chuyện thẹn với lương tâm, thấy áy náy với họ Tần. Vậy nên khách sáo một câu: “Đi từ từ, sau này có chuyện gì cần tôi giúp thì cứ nói với tôi một tiếng!”

Giờ nhớ lại dáng cười nhe nhả của Tần Tri Nghi khi đó thật đúng là âm hiểm tới cực điểm: “Thực ra tôi đúng là có việc muốn nhờ anh, nhưng lại ngại mở lời.”

Hứa Đại Chí thấy có người cần giúp bệnh hào phóng lại bắt đầu gây hại: “chuyện gì cứ nói, cần gấp tôi nhất định sẽ giúp!”

Chết mất! Mình vì cái gì lại nói vậy chứ?

Tần Tri Nghi dáng cười như gió xuân tràn mặt đất: “Có thể cho tôi ở lại đây một thời gian được không?”

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Sự nghiệp sống chung của Hứa Đại Chí và Tần Tri Nghi từ nay bắt đầu. Hứa Đại Chí dứt khoát, là đồng trụ, không phải đồng cư.

(ý là thế này: đồng trụ là chỉ ở trọ chung thôi, đồng cư chỉ việc chung sống, ăn ở với nhau (thường chỉ vợ chồng hoặc nam nữ chưa kết hôn mà sống chung với nhau =)))

Chớp mắt đã qua một tháng, Hứa Đại Chí mỗi ngày đều rất buồn bực. Tần Tri Nghi đầu tiên là chiếm mất giường lớn, đem ép hẳn đến giường xếp nhỏ trong góc nhà gác ngoài, tiếp đó lại như con kiến từng chút từng chút chạy qua chạy lại mang xếp vào phòng hết thứ này đến thứ khác. Hôm nay một cái tủ áo mới,

ngày mai một cái bàn viết, ngày kia lại một cái bình cà phê. Mắt thấy phòng nhỏ bốn mươi mét vuông, quay đi quay lại toàn bộ đều đã không còn chút phong cách của Hứa Đại Chí.

Truyện xưa kể rằng, ốc bươu cô nương yêu một thanh niên nông thôn, mỗi ngày đều giúp anh giặt giũ, nấu cơm, thu dọn nhà cửa. Hiện tại, phong thủy thật tốt đã chuyển đến Hứa gia, cũng giặt giũ, nấu cơm, thu dọn nhà cửa đấy, nhưng lại là một thằng đàn ông! Hứa Đại Chí nửa đêm nằm trên giường xếp nhỏ bụi ngủ: Vốn là kịch bản cỡ nào kinh điển a. Trong quán bar gặp mình vừa gặp đã yêu, sau đó bám theo tới tận nhà mong mình lâu ngày sinh tình, nếu là một mỹ nữ thì có phải là mỹ mãn biết bao nhiêu không. Nhưng lại là một thằng đàn ông! Ông trời ơi, ông không công bằng!! Thần a, sao người lại để ta đẹp trai đến là vậy, đẹp trai đến nỗi khiến ngay cả đàn ông cũng yêu ta là sao!!!

Hơn nữa hắn còn thích nấu ăn!

Mâu thuẫn lớn nhất của Hứa Đại Chí và Tần Tri Nghi chính là vấn đề cơm nước. Bữa trưa ở tòa soạn chỉ là tạm bợ nên Hứa Đại Chí đối với bữa sáng và bữa tối đòi hỏi đặc biệt cao, nhất là bữa tối.

Tần Tri Nghi cao to ngồi ngời ngời (cái này t chém =)), đối với bữa ăn vô cùng xem trọng, bữa tối là bữa chính, tự nhiên là đặc biệt xem trọng.

Yêu cầu của Hứa Đại Chí với bữa sáng là tiện lợi, có dinh dưỡng, ngon miệng. Quanh năm một chén cháo, hai cái trà điệp dẫn (trứng luộc nước trà) cùng một ***g thang bao hoặc cuộn bánh quẩy. Sớm hôm nay, Hứa Đại Chí mua hai phần thang bao trà điệp dẫn về nhà, vừa đến cửa, một cỗ mùi tanh xộc vào mũi, Tần Tri Nghi đang cầm dao, như thêu hoa mà quệt cái gì lên bánh mì. Hứa Đại Chí cau có mon men lại gần gây sự. Họ Tần trả thù cũng thật biết cách. Trong bếp đang đun một nồi cháo nhỏ còn nóng hổi. Hứa Đại Chí múc một bát tống vào miệng, nôn ọe phun ra toàn bộ: “Nhà cậu bán đường a, trong cháo mà cũng bỏ đường!”

Tần Tri Nghi như thấy ET mà nhìn hắn: “Cháo không thể bỏ đường hay sao?”

“Tôi từ nhỏ đến lớn uống cháo cũng chưa từng bỏ đường!”

“Tôi từ nhỏ đến lớn uống cháo đều bỏ đường!”

Kháo!!!

Buổi tối, Tần Tri Nghi ra ngoài giải sầu quay về, mùi thịt dê xộc ngay vào mũi. Hứa Đại Chí bên bàn ăn đang ôm lấy nồi lẩu nhỏ, cao hứng bưng bưng ném cái trắng vào trong: “Mau tới mau tới! Càng nhanh càng tốt!”

Tần Tri Nghi nhăn mày: “Gần đến hè rồi còn ăn lẩu?”

“Trời nóng ăn mới sướng!” Hứa Đại Chí đắc ý dào dạt chỉ qua hương bàn ăn: “Tôi hôm nay mua được ít rau cải, hoa bầu dục (món ăn làm từ bầu dục dê) vừa mới ra lò. Đến, rửa tay ném thử món gà hầm rượu đỏ này đi!”

Tần Tri Nghi hết cách, ngồi xuống gấp một miếng thịt gà. Hứa Đại Chí tự rót một chén rượu xái: “Thế nào? Ngon chứ? Hôm qua Mập bảo tôi trong gà hầm rượu cho thêm vang đỏ sẽ vừa có màu sắc lại vừa ăn ngon, thật là không sai.”

Đũa của Tần Tri Nghi dừng lại trên không trung: “Anh cho rượu đỏ vào trong gà?”

“Đúng!” Hứa Đại Chí vớt một khối thịt dê nhét vào miệng: “Chính là chai hôm qua cậu uống đó, tôi thấy vẫn còn non nữa, liền cho cả vào. Cái chai thì vừa vặn để đựng tàu vị yếu (giống như xì dầu).”

Tần Tri Nghi giận tím mặt, thái dương âm ỉ đau: “Bình đó là năm 1902 đấy.” (ôi má =))

“Hả?” Hứa Đại Chí vừa há to miệng, vừa gấp lên một miếng thịt gà “Hèn chi hầm lên ăn ngon như vậy!”

(Anh Chí đúng là Chí mà, trả thù ghê quá =))~)

Sau đây là phần âm thực chú thích >v<~ (nuốt=”” nước=”” miếng-ing)=”” đây=”” là=”” trà=”” điệp=”” dẫn=”” đây=”” là=”” thang=”” bao=”” còn=”” đây=”” là=”” cuộn=”” bánh=”” quẩy=”” (quyển=”” tử=”” tiên=”” bính=”” du=”” điều)=”” :p~=”” đầu=”” tiên=”” là=”” thể=”” này=”” rồi=”” cuộn=””

thành="" thể="" này="" nhem="" nhem="" nhem="" :p~="" ực="" ực,="" mấy="" cái="" hình=""
này="" thật="" là="">

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Rốt cuộc cũng có một ngày Hứa Đại Chí biết được tình sử của Tần Tri Nghi.

Đương nhiên là do tự Tần Tri Nghi tự nói ra.

Tối hôm đó, Hứa Đại Chí thấy cũng chẳng có gì khác ngày thường, Tần Tri Nghi lại bảo đêm nay sắc trời đặc biệt thâm trầm, thế nên ra ban công hóng gió uống rượu. Hứa Đại Chí rất muốn nói buổi tối ở đầu gió uống rượu lạnh rất dễ đau bụng nhưng phổng chừng họ Tần là muốn mượn rượu giải sầu nên cũng đến ngồi chồm hổm bên cạnh nhìn. Tần Tri Nghi uống được ba chén liền bắt đầu thở dài, thở dài khiến da gà Hứa Đại Chí roẹt roẹt dựng cả lên, thế nên đến ngay bếp đun nồi sủi cảo đông lạnh làm bữa ăn khuya. Lại chân thành mà mời Tần Tri Nghi ăn một bát sủi cảo uống canh nóng cho ấm bụng.

Tần Tri Nghi ôm chén rượu không chịu buông, đứng ở ban công nhìn sao: “Tôi với hần ta chia tay tròn năm tháng rồi.”

Hứa Đại Chí đem miếng sủi cảo vội vã nuốt xuống: “Hần... của cậu, cái đó? Cậu với hần ta quen nhau thế nào, sao lại chia tay?”

Tần Tri Nghi cười có chút thê lương: “Nói ra thì dài lắm...”

Hứa Đại Chí chứa chứa sô pha: “Vậy cậu ngồi xuống trước đã.”

Tần Tri Nghi ngồi trên sô pha, bắt đầu hồi tưởng: “Tôi với hần ~” Hứa Đại Chí bưng đĩa sủi cảo gạt đầu: “Nguyên lai là?”

“Tôi và Chấn cùng nhau lớn lên. Gia đình Chấn

” Nửa miếng sủi cảo từ miệng Hứa Đại Chí rớt ra, về mặt ngưng trọng: “Chờ chút đã.”

“??”

“Lúc cậu nói Chấn gì đó, có thể nói tên đầy đủ hoặc là gọi hai chữ được không? Tôi còn muốn ăn sủi cảo.”

Tình sử kể ước chừng khoảng mấy tiếng đồng hồ, Hứa Đại Chí không nhịn nổi sụt sịt: là câu chuyện tình yêu đồng tính cỡ nào ngày thơ thuần khiết!

Nhân vật nam thứ nhất trong cổ sự tên là Lý Nho Chấn. Tần Tri Nghi năm đó còn là một thiếu niên trong sáng như mặt nước, gia đình giàu có, cùng Nho Chấn ca ca nhà bên lớn lên. Nho Chấn ca ca từ nhỏ dẫn hần đi ăn kẹo, khi hần bị ức hiếp sẽ thay hần ra mặt. Vì vậy, tâm hồn non nớt của thiếu niên Tần Tri Nghi chôn xuống mầm mống ngưỡng mộ với Nho Chấn ca ca, lặng lẽ nảy mầm, nhưng chính cậu vẫn chưa nhận ra.

Những ngày hạnh phúc kéo dài cho đến khi Nho Chấn ca ca tốt nghiệp trung học, ba mẹ cho hần đi học ở Anh. Tần Tri Nghi nhỏ hơn Lý Nho Chấn một tuổi, gia đình lại không muốn hần tốt nghiệp đại học ở nước ngoài nên phải rời xa Nho Chấn ca ca năm năm. Năm năm sau, Tần Tri Nghi đến Anh làm nghiên cứu ở cùng một đại học với Lý Nho Chấn. Hồi ức sau năm năm xa nhau bồng bềnh, chỗ ở của Tần Tri Nghi đương nhiên là thuê cùng Nho Chấn ca ca.

Năm năm qua, Lý Nho Chấn từ thiếu niên anh tuấn trở thành thanh niên anh tuấn, Tần Tri Nghi cũng ngày càng tuấn tú nhả nhặn. Lý Nho Chấn có rất nhiều bạn gái, Tần Tri Nghi cũng được rất nhiều mỹ nữ theo đuổi. Cho tới giờ căn bản đều rất bình thường, xác định sẽ là tình bạn tốt đẹp của hai thanh niên đầy triển vọng. Thế nhưng một đêm trăng thanh gió mát, Nho Chấn ca ca mò tới, không, là đi vào phòng ngủ của Tần Tri Nghi, nói với hần: “Thật ra anh vẫn luôn chỉ yêu mình em.” Sau đó liền ngang ngược kéo dây cung, làm gạo biến thành cơm. Tần Tri Nghi cũng phát hiện ra kỳ thực mình chính là vẫn chỉ luôn yêu Nho

Chấn ca ca. Nho Chấn ca ca tốt nghiệp thạc sĩ ở Anh xong tự mình mở công ty, xin nhập quốc tịch. Từ đó hai người người là củi, ta là lửa, ta là sơn người là keo, bắt đầu cuộc sống ngọt ngào.

Thế nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang. Sau hai năm sống hạnh phúc, Tần Tri Nghi vừa mới lấy được học vị, mẹ Nho Chấn ca ca đến Anh thăm con trai phát hiện ra quan hệ bất chính của hai người. Thiên địa biến sắc, gió giục mây vần, Lý lão mù dùng nhục mạ, ấu đả, treo cổ, uống thuốc độc, đủ loại thủ đoạn để uy hiếp con trai. Lý Nho Chấn dùng tâm sự, thuyết phục. nhảy lầu, đủ mọi phương pháp để đáp lại mẹ hằn. Cuối cùng, Lý gia lão ba đem chuyện Lý gia tam đại con một mấy đời, không thể đoạn tử tuyệt tôn ra khuyên con trai vì đại nghĩa. Lý Nho Chấn rút cuộc khuất phục dưới truyền thống hiếu đạo, tùy ý cả nhà quyết định vị hôn thê. Nho Chấn ca ca và Tần Tri Nghi cũng mỗi người một nơi. Tần Tri Nghi giấu cả nhà kéo tiểu hành lý về nước, đến một thành phố xa lạ, muốn quên đi đau thương.

Sau đó giữa tuyệt vọng đối mình nhất kiến chung tình sao? Hứa Đại Chí cầm cái đĩa trống không, nhìn chăm chăm mặt Tần Tri Nghi.

Không đúng, có chỗ nào đó không đúng. Nhìn dáng vẻ hần không giống như đang nói dối, vậy thì rốt cuộc không đúng ở chỗ nào?

Tần Tri Nghi nhìn về phía Hứa Đại Chí, trong mắt một mảnh mờ lung.

Ý thức Hứa Đại Chí keng một tiếng trống rỗng mất ba giây. Xì xì, ta bớt cùng tiểu tử này đối mắt, đối mắt không phải chuyện tốt đẹp gì! Con mẹ nó bài học kinh nghiệm còn chưa đủ thâm?!

Quân địch ngay trong doanh trại ta, chiến đấu chính là thâm lặng mà đấu tranh, then chốt là phải nắm được phương hướng cách mạng!

Hứa Đại Chí đánh cái ngáp, bưng đĩa chạy vọt vào bếp: “Ngày mai còn phải đi làm, không thể ngủ muộn được.”

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Nguyệt mặt phát tân nguyệt sơ phú, thập ngũ dĩ hậu thanh hoàng bất tiếp.

(Cuối tháng phát lương đầu tháng có tiền, từ mười lăm về sau lại đói kém. “Thanh hoàng bất tiếp” ở đây là tháng ba ngày tám, là thời kì giáp hạt, lúa còn xanh, chưa chín vàng, dễ đói kém.)

Đây căn bản chính là khắc họa sinh hoạt mỗi tháng của Hứa Đại Chí. Thế nhưng tháng này thời gian nghèo túng tới sớm, đồng nghiệp cùng tòa soạn chỉ sợ bỏ lỡ cảnh xuân tươi đẹp, lũ lượt rủ nhau làm đám cưới. Tiền mừng cứ thế bay đi, còn được vài xu, mức sinh hoạt của Hứa Đại Chí so với bình thường tụt xuống ba mươi năm.

Đã nghèo còn mắc cái eo, sáng nay, tổng biên đại nhân triệu tập tất cả mọi người họp hội nghị khẩn cấp. Lãnh đạo tuyên truyền bộ cấp trên ngày mai sẽ đến chỉ đạo công tác, mọi người nhất định phải biểu hiện tốt. Đồng chí Hứa Đại Chí của khâu điểm xã hội bộ đảm nhiệm công tác quay phim chụp hình. Chú ý, nhất định phải mũ áo chỉnh tề, làm nổi bật hình tượng ưu tú của tòa soạn ta.

Ta làm công tác chụp hình lại không vào được hình, mặc như vậy để cho ai xem?

Tan họp, Hứa Đại Chí hướng tổng biên kháng nghị.

Tổng biên tức giận mắng Hứa Đại Chí: “Mày đúng là không có chí tiến thủ! Cậu mày là muốn bồi dưỡng cho mày. Mày ở phía trước chụp hình lãnh đạo, tòa soạn khác cùng đài truyền hình ngay phía sau chụp mày. Hơn nữa lãnh đạo cũng có thể thấy mày có phải không? Ngày mai mà nới cà vạt ra một chút thì đừng nghĩ đến bước chân vào cổng tòa soạn nữa.”

Hứa Đại Chí hậm hực về nhà tìm tây trang. Thuận tay lôi ra cà vạt đỏ thắm pha vàng ra. Tần Tri Nghi đang ngồi đọc sách ở sofa thấy bỏ đồ kia không nhìn không được mở miệng: “Ngày mai anh có hẹn à?”

“Cấp trên đến kiểm tra, lão tổng biên muốn mặc đẹp chút, thể hiện được hình tượng tốt đẹp của tòa soạn.”

“Tôi còn tưởng anh hẹn hò với người ta, màu cà vạt như vậy như có hỉ ấy.”

Gần đây tiểu tử này nói chuyện càng ngày càng khó nghe. Hứa Đại Chí đưa cà vạt đến trước mũi nhìn: “Không đẹp sao?”

Tần Tri Nghi buông sách xuống: “Ngược lại quá bắt mắt, ngày mai trong đám người nghênh tiếp lãnh đạo, người lãnh đạo nhìn thấy đầu tiên chắc chắn là anh.”

Hứa Đại Chí gỡ gỡ đầu bướng bỉnh: “Dù sao cũng chẳng có cái khác, cứ lấy nó đi.”

Tần Tri Nghi nhìn chiếc cà vạt đang lấp lánh tỏa sáng dưới ánh đèn huỳnh quang, sợ run cả người: “Cái màu nâu tối hôm đi bar cũng khá đẹp đấy.”

“Hôm trước đi uống rượu bị dính một giọt dầu lớn còn chưa có giặt. Tôi chỉ có hai cái thôi.” Hứa Đại Chí ướm cà vạt lên người: “Tôi thấy vẫn còn tốt chán.”

Tần Tri Nghi không nói câu nào xoay người vào phòng, một lúc sau đi ra, đặt mấy cái cà vạt lên bộ đồ trên người Hứa Đại Chí: “Nhìn xem cái này phối với tây trang của anh rất hợp.”

Chắc chắn, đúng là người có tiền. Hứa Đại Chí lòng vui sướng dạt dào giờ lên cái cà vạt làm điệu bộ: “Cũng chẳng phải cái gì đại nhạc hội, lẫn qua lẫn lại nhiều như vậy làm gì! Ha ha

cảm ơn cảm ơn!”

Người có tiền đúng là người có tiền. Đợi đến buổi chiều tiễn xong lãnh đạo, Hàn Tư Hồng cười như có như không đến trước mặt Hứa Đại Chí: “Hứa Đại Chí, hôm nay mặc đẹp a. Cà vạt tốt thế này, mượn ai đấy?”

Đàn bà, làm sao cứ thích đi để ý quần áo người ta thế chứ? Hứa Đại Chí đáp lại như thật: “Tự tôi mua đấy, mượn cái gì mà mượn!”

Hàn Tư Hồng bĩu môi phì cười: “Ít bốc phét đi, Hứa Đại Chí cậu từ bao giờ mà có đẳng cấp này. Chắc chắn, đáng tiếc lại phối với tây trang nát của cậu.”

Hứa Đại Chí hết sức không thoải mái: “Tây trang nát? Ralph Lauren chính hãng đấy.” Hàn Tư Hồng lại phì cười.

Hứa Đại Chí không chấp nhận cùng bà tám, xoay người muốn chạy, lại bị Hàn Tư Hồng lách qua chân lối: “Tôi còn có chuyện này muốn hỏi cậu.” Rướn người... đè thấp âm thanh xuống mấy phần “Nghe nói, cậu đang ở cùng một mỹ nam, có đúng không?”

Mẹ tôi ơi, Hàn bà tám trong việc nắm bắt tin tức đúng là yêu quái sao? Hứa Đại Chí cười gượng hai tiếng: “Nghe ai nói lung tung!” Co cẳng bỏ chạy, xui xẻo lại bị Hàn Tư Hồng tinh ranh không ai sánh kịp chặn mất đường lui, đôi mắt lấp lánh phát sáng sắp tới càng gần: “Tiểu Hân cùng tòa nhà với cậu nói còn có thể là giả sao? Nghe cô ấy tả hình dáng, tuấn tú mỹ nam ở chung với cậu không phải chính là cái người gặp ở Pure time đấy chứ? Hai người, tiến triển không chậm a!”

Tóc gáy Hứa Đại Chí dựng cả lên. Hàn bà tám

lão tử phục bà!

Lúc này không thể bị bà này nắm được thóp! Hứa Đại Chí nhìn trần nhà cười ha ha ba tiếng: “Thật là thế thì tôi còn sợ bị AIDS í chứ! Trò đùa này của Hàn chủ nhiệm cũng không vui rồi! Đó là bạn học cũ của tôi, không tìm được việc, lại bị người ta bỏ, tới tìm tôi ở vài ngày.”

Hàn Tư Hồng nhướn đôi mày liễu: “Thật không? Tôi thế nào lại nghe Tiểu Hân nói, hai người đến cả đồ gia dụng cũng đi sắm.”

Hứa Đại Chí bị sắc nước miếng, liều mạng ho khan: “Đó là ~~ khụ khụ ~~ đó là đồ ở nhà trọ trước đây của cậu ấy, tạm thời để ở nhà tôi. Đã là bạn bè, giúp đỡ nhau chút cũng là việc nên làm!”

“À, như vậy a.” Hàn bà tám nheo lại đôi mắt đang tinh quang bắn ra tứ phía, hai tay đan trước ngực “Tôi cũng không tin một người có đầu óc lại có thể coi trọng Hứa Đại Chí cậu, trừ phi có nguyên do nào khác. Nói thế nào thì...” Hàn Tư Hồng vươn tay, ý vị thâm trường mà vỗ vỗ vai Hứa Đại Chí: “Trước tiên cứ tiếp cận thế đã.”

Cái quái gì vậy! Nói chuyện cứ như là đánh thái cực quyền. Còn giở trò giả tạo nữa!

Hứa Đại Chí bị dọa cho ra một thân mồ hôi lạnh, hết hồn lái xe về nhà.

Lòng ta giả cái gì mạnh mẽ, vốn là chẳng có gì. Ông nội không phải muốn cháu nhớ cái gì mà “điều sách hoa” sao, bây giờ lão tử cũng ngẩng đầu ưỡn ngực mà đối nhân xử thế! Mỗi ngày cứ phải giấu giấu giếm giếm như kẻ trộm thế này, hồn trưởng con mẹ nó lúc nào có thể hết! Không được! Ngày hôm nay nhất định phải bảo họ Tần mau biến!

(“điều sách hoa” cái này t... t chịu =)) Ai biết thì chỉ giùm nhé ><) đến=”” cuối=”” cùng=”” quả=”” thực=”” lại=”” rất=”” khó=”” nói=”” hứa=”” đại=”” chí=”” đẩy=”” cửa=”” vào=”” nhà=”” tần=”” tri=”” nghi=”” đang=”” ngồi=”” ở=”” sô=”” pha=”” đọc=”” sách=”” gương=”” mắt=”” nhìn=”” hứa=”” đại=”” chí=”” lễ=”” phép=”” chào=”” hỏi=”” “đã=”” về?”=”” hứa=”” đại=”” chí=”” bỏ=”” tây=”” trang=”” xăn=”” tay=”” áo=”” ngồi=”” xuống=”” trước=”” mặt=”” tần=”” tri=”” nghi=”” “tôi=”” có=”” chuyện=”” này=”” phải=”” nói=”” với=”” cậu=”” một=”” chút.”=”” khá!”=”” ngày=”” hôm=”” nay=”” nói=”” cái=”” gì=”” cũng=”” phải=”” đuổi=”” cậu=”” ta=”” mau=”” cút!”=”” tần=”” tri=”” nghi=”” ngẩng=”” đầu=”” mỉm=”” cười=”” “ngày=”” mai=”” còn=”” có=”” tiệc=”” xã=”” giao=”” à?”=”” cà=”” vạt=”” anh=”” cứ=”” giữ=”” lấy=”” mà=”” dùng=”” đi.”=”” ooxx!”=”” hứa=”” đại=”” chí=”” sờ=”” sờ=”” cổ=”” giả=”” cười=”” một=”” tiếng=”” “a.”=”” thế=”” này=”” mình=”” còn=”” làm=”” sao=”” mà=”” mở=”” miệng=”” được=””>

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

Từ khi nghe xong chuyện tình bi thảm của Tần Tri Nghi, Hứa Đại Chí nổi lên đồng tình của chủ nghĩa nhân đạo.

Người ta dễ dàng sao? Không phải chỉ là đồng tính luyện ái thôi sao? Hai người yêu nhau, không ăn trộm ăn cướp, rõ ràng lại thành chia rẽ uyên ương, thực sự là đáng thương.

Nhưng mà, vẫn có chỗ thấy không đúng, ngày đó Hàn bà tám nói mấy câu bất âm bất dương, càng nói càng khiến cảm giác này thêm mãnh liệt, rốt cuộc là cái gì?

Mấy ngày nay nghỉ ngơi, Hứa Đại Chí ngồi chồm hổm ở sô pha ăn đậu phộng uống bia xem ti vi, Tần Tri Nghi ở trong phòng ngủ mê mết, Hứa Đại Chí nhìn màn hình ti vi, tí mỉ suy nghĩ rốt cuộc là không thích hợp ở chỗ nào.

Ti vi đang chiếu vở kịch tình cảm lúc tám giờ kinh điển của N năm trước. Sắp đến đoạn cao trào, nhân vật nữ muốn cùng nam số hai chia tay, trở lại trong lòng nam thứ nhất.

Đối diện khuôn mặt đang đại ra của nam số hai, nước mắt nữ hào như suối phun trào: “Xin lỗi, xin lỗi A Luân! Em biết anh rất tốt với em nhưng em không thể đáp lại tình yêu của anh, một người không thể cùng lúc yêu hai người, xin anh tha thứ cho em! Tha thứ cho em!”

Đúng rồi, Hứa Đại Chí bỗng nhiên nhớ tới then chốt của vấn đề.

Tần Tri Nghi đối với mình nhất kiến chung tình? Hắn sống chết muốn ở chung với mình không phải vì bị khuynh đảo trước mị lực của Hứa Đại Chí này, không kiềm chế nổi ý đồ muốn theo mình để lâu ngày sinh tình sao? (@.@ cái người này thật... =.=)

Thế nhưng tới hôm đó Tần Tri Nghi chính miệng nói hắn vẫn còn rất yêu Lý Nho Chấn...

Tần Tri Nghi yêu Hứa Đại Chí, Tần Tri Nghi yêu Lý Nho Chấn. Tần Tri Nghi vừa coi trọng mình, lại vẫn còn thích Lý Nho Chấn... Một người không thể cùng lúc yêu hai người, Hứa Đại Chí ném một viên đậu phộng vào miệng nhẩn mào, Tần Tri Nghi là tính toán gì?

“Vì sao!” Khuôn mặt nam số hai co quắp, vắn vẹo, một tay xé rách áo sơ mi: “Vì sao! Tất cả mọi chuyện này là vì sao! Em trước kia rõ ràng nói yêu anh, giờ lại nói em vẫn còn yêu hắn. Em đã yêu hắn, lúc trước vì cái gì lại đến với anh? Em đã yêu anh, hiện giờ sao còn đi tìm hắn! Rốt cuộc là vì cái gì!”

Nữ hào nhào xuống nền khóc trời gào đất: “Xin lỗi, đều là em sai! Em không nên cầu xin anh tha thứ! Bởi vì em đã gạt anh! Có trách chỉ trách chúng ta không gặp nhau sớm hơn. Em trước đây yêu anh ấy, lại chia tay anh ấy rồi lợi dụng anh để quên anh ấy, Thế nhưng em không làm được! Yêu một người không cách nào thay đổi được, trước đây em nói yêu anh là lừa dối anh. Xin lỗi. Không cần tha thứ cho em. Không cần tha thứ cho em. Em chỉ là lợi dụng anh, lợi dụng anh để quên anh ấy mà thôi! Xin lỗi!”

“Âu!” nam số hai tê rống một tiếng che ngực: “Âu! Em quá tàn nhẫn! Em đem trái tim của anh cũng móc ra, lại chỉ nói được một câu xin lỗi! Em thực quá tàn nhẫn quá tàn nhẫn!”

Thông minh!

Hứa Đại Chí buông chai bia xuống, tắt ti vi chạy vọt vào phòng ngủ, một phát xốc lên chăn của Tần Tri Nghi.

“Này này, Tần Tri Nghi! Ngồi dậy, ngồi dậy, tôi có chuyện muốn hỏi! Này này!”

Tần Tri Nghi còn đang buồn ngủ, hơi cựa quậy: “Chuyện gì?”

“Tôi hỏi cậu,” giọng Hứa Đại Chí trong bóng tối đặc biệt nghiêm túc: “Cậu ở lại nhà tôi rốt cuộc là vì sao?”

Tần Tri Nghi một tay đặt lên vai Hứa Đại Chí: “Anh hỏi cái này?”

“Ít tới!” Hứa Đại Chí một tay tách tay Tần Tri Nghi ra, “Nghe được rồi thì cho tôi câu trả lời thành thực đi. Cậu có phải là không quên được Lý Nho Chấn nên đem Hứa Đại Chí tôi ra giải sầu đúng không? Chính là giống như cô gái ngu ngốc trong ti vi, chờ đến lúc Nho Chấn ca ca của cậu đến tìm cậu sẽ đem tôi ra làm lá chắn cho hần hết hi vọng, sau đó hần lại tới tìm cậu, rồi lại hòa hảo, trong lúc đó lại tìm được vui thú?”

Thế mà lại có thể nghĩ ra. Cuối cùng cũng nghĩ ra được. Tần Tri Nghi trong bóng tối trầm mặc chốc lát, chậm rãi mở miệng: “Không thì ngày mai tôi dọn ra ngoài.”

Giọng Hứa Đại Chí run lên hai cái: “Nói như vậy, tôi đoán đúng rồi?”

Tần Tri Nghi không lên tiếng.

Mẹ nó! Phong thủy luân chuyển, tiết mục nát lại đổ tới trên đầu ta, Hứa Đại Chí đây lại chính là cái đệm lưng!

Hứa Đại Chí vỗ giường, cười ha ha: “Mẹ nó! Cậu không nói sớm!”

Tần Tri Nghi quay sang Hứa Đại Chí trợn tròn mắt.

Hứa Đại Chí lủi dậy, ở trong phòng đi qua đi lại hai vòng, sau đó đi tới phía giường xếp nhỏ trong góc phòng, mỗi chữ nói ra mắt đều lộ ra hưng phấn: “Cuối cùng cũng có thể yên chí ngủ được một giấc! Cậu không biết chứ gần đây tôi đều ngủ không yên. Mỗi ngày nghĩ đến cậu coi trọng tôi thì phải làm sao giờ. Sớm biết cậu có suy nghĩ này, tôi cũng không phải mỗi ngày phát sầu.”

“Cậu sớm nói thật anh em cũng không phải không hỗ trợ! Ai! Chuyện của cậu tôi nghe cũng cảm động lắm. Nói thật dễ giải quyết, anh em quen biết một hồi thành bằng hữu. Cậu trước cứ ở đây, nói không chừng Lý Nho Chấn lại không muốn kết hôn tới tìm cậu, cứ chậm rãi dần xếp. Cũng đừng nản chí quá sớm, có một số việc chẳng ai nói chính xác được.”

Tần Tri Nghi ngồi trên giường, không biết nên khóc hay nên cười.

Chuyện trên đời thật chẳng ai nói chính xác được.

Hần chia tay Chấn trời đất không còn gì tươi đẹp, thu thập hành lý về nước, lại tới thành phố này chỉ là một loạt quá trình máy móc. Ông chủ Pure time là người quen của hần ở Anh. Mỗi tối đắm mình trong quán nhìn những người như mình và Chấn chia lìa, tụ hợp, cũng không có nửa phần cảm giác chân thực. Thế nhưng ông trời lại thích trêu đùa người ta, cho người ta một gậy rồi lại ném cho người ta miếng bánh nhân thịt. Ngay lúc Tần Tri Nghi cảm thấy tồn tại hay không tồn tại cũng chẳng có gì khác nhau, xe Jeep của Hứa Đại Chí dừng lại trước cửa Pure time. Biển hiệu đỏ trên kính chắn gió dưới ánh đèn đặc biệt hút mắt.

Tư thế ngهنh ngang xuống xe của Hứa Đại Chí cứ như xe Jeep kia chính là Ferrari đời mới nhất. Tần Tri Nghi sống hơn hai mươi năm trên đời chưa từng thấy qua sinh vật như vậy, không kềm được có hứng thú chú ý, hơn nữa mấy tháng qua lần đầu tiên muốn cười.

Kỳ thực nguyên nhân thực sự của tôi chỉ có một câu, Tần Tri Nghi nghe tiếng ngáy hạnh phúc của Hứa Đại Chí, nằm lại giường, nói lại câu vừa rồi của Hứa Đại Chí: tìm một việc vui.

Sự tình bãi bình tâm tình thư sướng a! Hứa Đại Chí biết được Tần Tri Nghi chưa từng coi trọng mình, ngủ qua một đêm an ổn không gì sánh được, đứng lên thoải mái ngáp một cái. Quả nhiên sinh hoạt từ nay về sau lại về đúng quỹ đạo, ngay cả không khí ngủ vào cũng khác nữa.

Khác... Da da? Hứa Đại Chí đánh cái hắt xì, thế nào lại có một cỗ mùi sữa tanh lờm?

Tần Tri Nghi đang ngồi trong phòng khách như thêu hoa mà quệt sữa đặc lên bánh mì: “Cháo tôi không bỏ đường đâu.”

Quỷ đạo! Đúng là cái quỷ mà! Lúc nào mới đến a!

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Cuộc sống nhỏ tạm ổn cứ như thế vô thanh vô tức tiếp diễn mười ngày nữa. Hi vọng của Hứa Đại Chí từ từ biến thành chết lặng. Ngày một ngày hai chấp nhận cho qua đi, chỉ ít Tần Tri Nghi có một chút biến động nho nhỏ.

Hắn tìm một công việc, thiết kế bản vẽ cho công ty xây dựng.

Hứa Đại Chí giờ mới biết thì ra Tần Tri Nghi là học thiết kế. Hơn nữa biết được bằng cấp cũng thật chênh lệch. Tần Tri Nghi không cần phải dậy sớm lần mò đi làm cho kịp giờ, chỉ cần ngồi ngáy ở nhà về xong bản vẽ đưa đi, tiền lại như nước đổ vào tài khoản.

Đấu tranh vật lộn trên chiến trường cơm áo gạo tiền, Hứa Đại Chí thập phần đỏ mắt, may là ông trời lại bồi thường cho hắn về phương diện khác, Tuyết Doanh muội muội bắt đầu có biểu hiện với Hứa Đại Chí.

Trần Tuyết Doanh là em gái Trần mập, chính xác trăm phần trăm anh em ruột. Long vương có thể sinh ra chín đứa con hình dáng khác biệt, cha mẹ Trần mập cũng có thể sinh ra một đôi anh em khác nhau như trời với đất. Trần Tuyết Doanh là phượng hoàng, Trần mập là mã hoàng (con đĩa =)); Trần Tuyết Doanh là ngọc trai dưới đáy biển, Trần mập là heo trắng giống Ucraina (đây là cái loại so sánh gì? =)))

Trần Tuyết Doanh là tiếp viên hàng không, dáng dấp có vài phần giống Lâm Tâm Như, tướng mạo so với Lâm Tâm Như càng ngọt ngào hơn, tính tình dịu dàng điềm tĩnh, cử chỉ văn nhã phóng khoáng.

Bởi vậy Tuyết Doanh muội muội là nữ thần trong mộng không chỉ của Hứa Đại Chí mà còn của đàn ông mười dặm quanh vùng, đồng thời đến nay vẫn là đóa hoa vô chủ.

Tuy rằng nhà Trần mập ở ngay phụ cận, thế nhưng Tuyết Doanh quanh năm ở trên trời bay tới bay lui (như tiên nữ =))), Hứa Đại Chí cơ hội đã ít lại càng ít.

Bước ngoặt kì tích là vào một buổi sáng cuối tuần, Hứa Đại Chí hôm nay được nghỉ. Tần Tri Nghi tối hôm trước về bản vẽ đến hai rưỡi, sáng ngủ bù không nấu ăn, Hứa Đại Chí rất hào phóng đưa hắn đi ăn cháo quẩy.

Tần Tri Nghi một lòng muốn ngủ, thập phần uyển chuyển từ chối. Nhưng Hứa Đại Chí liều mạng ở bên cạnh huyền não tiên bính du điều (ai không nhớ thì qua phần trước để xem lại chú thích nha) hàng này ăn ngon làm sao, từ bảy giờ giới thiệu đến tám giờ, Tần Tri Nghi không thể làm gì khác hơn là đứng dậy rời giường theo Hứa Đại Chí đi thưởng thức.

Hứa Đại Chí là khách quen của hàng bánh quẩy, vào quán gặt đầu một cái ngồi xuống, bác gái chủ hàng không nói hai lời bưng ngay qua hai chén cháo với hai cái tiên bính du điều lớn. Hứa Đại Chí cắn hai miếng

tiên bính du điều, lại hỏi cảm tưởng của Tần Tri Nghi, cửa quán bay tới một giọng nữ ngọt ngào: “Anh Đại Chí, anh cũng tới ăn điểm tâm à?”

Một thân ảnh xinh đẹp lả lướt phiêu tới, đứng cạnh bàn, miệng cười như hoa nở.

Tần Tri Nghi thấy Hứa Đại Chí gơ mặt lên, miếng bánh quẩy còn trong miệng, trợn to hai mắt, lại nhanh chóng nuốt xuống, khuôn mặt tươi cười như quả sung chín già tràn ra: “A, a, là Tuyết Doanh à ~ Khéo quá! Khéo quá! Ha hả ~ ha hả ~ Em cũng tới ăn à? Ngồi xuống ăn cùng đi.”

A, thì ra là “Tuyết Doanh”.

Dáng cười của Tuyết Doanh muội muội đem tam hồn lục phách của Hứa Đại Chí câu đi cái vèo: “Em mua về nhà ăn, anh Đại Chí, vị này là bạn anh?”

“A.” Hứa Đại Chí nhìn mặt Tuyết Doanh muội muội mắt chớp cũng không thêm chớp: “Cậu ấy giờ đang ở cùng anh.”

Tần Tri Nghi buông dưa cười một cái, gật đầu.

Tuyết Doanh muội muội đỏ mặt cúi đầu: “Anh Đại Chí, mọi người cứ thông thả ăn, em đi trước.”

Mắt Hứa Đại Chí dính theo giai ngân đã đi xa. Lão thiên mở mắt! Mùa xuân tới rồi! Tuyết Doanh muội muội chủ động bắt chuyện với mình! Còn gọi mình là anh Đại Chí! Nhất định là yêu mình rồi.

Tần Tri Nghi cầm dưa: “Vị này là Tuyết Doanh muội muội của anh à.”

Hứa Đại Chí vẫn đối mặt với bánh quẩy cười ngu ngốc: “A. Trước đây tôi đề cập qua với cậu rồi sao?”

Tần Tri Nghi cười như có như không nhìn hắn: “Đề cập qua.”

Lúc nào? Hứa Đại Chí vừa định mở miệng hỏi, bỗng nhiên trong đầu điện quang chớp lóe, hiện lên hình ảnh tối hôm đó, hít vào một ngụm khí lạnh.

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

Sau ngày đi ăn điểm tâm mấy hôm, sao may mắn lờ lờ chiếu sáng trên đầu Hứa Đại Chí, Tuyết Doanh muội nhiều lần xuất hiện.

Trên đường tan sở về trùng hợp gặp gỡ, đi cửa hàng tiện lợi trùng hợp gặp gỡ, buổi tối ăn xong đi shopping ở phụ cận trùng hợp gặp gỡ...

Hứa Đại Chí nghĩ đây là ý trời, ông trời muốn thúc đẩy lương duyên vàng ngọc của ta với Tuyết Doanh muội muội. Trần Tuyết Doanh xác thực cũng ngày càng thân thiết với Hứa Đại Chí, lúc đầu chạm mặt cùng lăm lăm tiếng chào hỏi một tiếng, hai ba ngày sau, mỗi tối Hứa Đại Chí xuống dưới tiêu thực nhất định có thể tình cờ gặp Trần Tuyết Doanh. Tuyết Doanh muội muội bắt đầu nói chuyện phiếm với hắn, đa số là nói một ít chuyện sinh hoạt hằng ngày của Hứa Đại Chí.

Tần Tri Nghi mắt lạnh nhìn Hứa Đại Chí miệng càng ngày càng toe toét, cơm tối ăn ngày càng nhanh, thời gian xuống dưới tiêu thực cũng càng ngày càng dài.

Chạng vạng hôm nay Tần Tri Nghi ngồi vẽ ở phòng ngủ, tầm sáu giờ lại nghe cửa phòng một trận lách cách mở ra, Hứa Đại Chí đầu như con nhím đã trở về, đi vào phòng ngủ dạo dặt dắc ý biểu diễn cho Tần Tri Nghi kiểu tóc mới của hắn: “Ác không!”

Tần Tri Nghi không thèm để ý thêm tiếp tục bản vẽ của hắn. Hứa Đại Chí nghĩ họ Tần thực sự không có mắt thẩm mỹ, móc gương ra tự mình thưởng thức: “Chắc chắc, thoát nhìn đúng là có sức sống hơn! Ha ha! Mấy hôm nay tâm tình tốt, tối nay anh em mời ăn lẩu!”

Tần Tri Nghi thờ ơ ném qua một câu: “Anh tự ăn nhanh lên một chút mà xuống dưới, đừng làm Tuyết Doanh muội muội chờ sốt ruột.”

Hứa Đại Chí nghe trong lòng có điểm mất hứng, họ Tần cứ luôn không mặn không nhạt. bỗng nhiên ý niệm trong đầu nổi lên. Đúng rồi, Tần Tri Nghi đang bị ám ảnh thất tình, thấy người ta đặc ý, đương nhiên trong lòng khó chịu.

Tình trường đặc ý lại làm Hứa Đại Chí càng có thêm đồng tình: “Vậy chờ hôm nào anh không đi làm sẽ mời chú đi ăn.”

Kết quả làm Hứa Đại Chí thất vọng hết sức, Tuyết Doanh muội muội không có khen quả đầu con nhím của hắn, hơn nữa còn chẳng chú ý tới. trái lại hỏi Hứa Đại Chí: “Anh Đại Chí, sao ngày nào anh đi tản bộ cũng đều không thấy bạn anh đi cùng?”

“Cậu ta làm thiết kế.” Hứa Đại Chí đối với Tuyết Doanh muội muội chuyện gì cũng nói ra “Mấy hôm nay bạn thiết kế bận vẽ, không rảnh.”

“Làm thiết kế á, rất rất giỏi nha.” Hai mắt Tuyết Doanh muội muội dưới ánh đèn đường lờ lờ chiếu sáng.

“Mấy hôm nay anh ở tòa soạn cũng bề bộn nhiều việc lắm, buổi tối cũng là bớt chút thời gian rảnh đi tản bộ. Hay là chúng mình đi lên trước một chút đi?” Hứa Đại Chí hết sức giả hoạt dùng từ “chúng mình”.

Tuyết Doanh muội muội dừng bước: “Anh Đại Chí, buổi tối ở nhà còn có chút việc, em về trước.”

“Anh đưa em về.”

Tuyết Doanh muội muội vội vã lắc đầu: “Có ba bước là đến rồi, em còn muốn lên kia mua ít đồ.”

“Vậy à.” Hứa Đại Chí có điểm tiếc nuối. Tuyết Doanh muội muội đi được hai bước bỗng dừng quay lại, ngại ngùng cười: “Đúng rồi, mấy hôm nay có dịch cảm cúm, anh, với bạn anh, đều cẩn thận chú ý thân thể.”

Hứa Đại Chí cảm động như mở cờ trong bụng, cười mây mà về đến nhà.

Tần Tri Nghi đang ở sân thượng uống cà phê, bản thiết kế trải ra trên bàn, một bộ muốn làm qua đêm.

Xem chừng công việc này cũng khổ cực lắm. Hứa Đại Chí đánh răng, tắm rửa chuẩn bị đi ngủ. một trận gió lạnh thổi qua, Tần Tri Nghi co co vai, hắt xì một cái.

“Đúng thật là.” Giọng Hứa Đại Chí tràn đầy đặc ý “Vừa rồi Tuyết Doanh muội muội nói với tôi mấy ngày nay có dịch cảm cúm, bảo tôi chú ý thân thể.”

Tần Tri Nghi ngồi trở lại bên bàn, tiếp tục vẽ.

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

Số đào hoa của Hứa Đại Chí như gió xuân ngày càng tiến triển rực rỡ.

Ba ngày sau, Hứa Đại Chí trên đường đi làm bị Trần mập chặn lại từ xa. Trần mập bám vào cửa sổ xe, cười tủm tỉm nói: “Đại Chí, tối nay nhất định phải đến quán tôi uống rượu đấy. ó chuyện này muốn nói với cậu.” Vội đầu lên trước “Về em gái Tuyết Doanh nhà tôi.”

Hứa Đại Chí như vừa được nghe khúc nhạc thần tiên, treo trên không một ngày một đêm. Buổi chiều vừa tan tầm đã leo lên xe Jeep, như đuổi cướp phóng về nhà.

Tần Tri Nghi nằm trên giường, hắn là đang ngủ bù.

Hứa Đại Chí lục tung nhà một trận, lấy ra mấy bộ hợp với kiểu tóc.

“Cậu nói Trần mập mời tôi ăn nói chuyện Tuyết Doanh, tôi nên mặc đồ thoải mái hay là đồ lịch sự?”

Tần Tri Nghi nằm trên giường, không có phản ứng.

Ngủ như chết vậy? Hai ngày nay chịu đựng nhiều rồi.

Hứa Đại Chí tự sửa sang quần áo. Nói không chừng là nói chuyện đính hôn của mình với Tuyết Doanh muội muội, không chừng còn có ba mẹ mập nữa. cứ mặc lịch sự chút.

“Này này, Tần Tri Nghi, cho tôi mượn lại cà vạt dùng chút, Này này!”

Kháo! Ngủ đúng như chết vậy!

Hứa Đại Chí một phát xốc lên chăn của Tần Tri Nghi: “Tần Tri Nghi, Tuyết Doanh mời tôi ăn, cho tôi mượn cà vạt dùng chút! Này! Mẹ tôi ơi!!!”

Tần Tri Nghi ê a hai tiếng lại từ từ nhắm mắt, mặt đỏ bừng. Hứa Đại Chí đưa tay sờ cái trán nóng hầm hập.

Ai ya, này là phát sốt a!

Phát sốt cậu phải đi bác sĩ, ngủ trên giường làm cái gì! Cơn giận của Hứa Đại Chí dần biến đi. Mấy hôm trước lúc chảy nước mũi sịt sịt không uống thuốc. Giờ thì tốt rồi? Thành ra như thế này đây.

Hứa Đại Chí lôi Tần Tri Nghi dậy, nửa khiêng ra ngoài. Tần Tri Nghi động mí mắt: “Làm gì?”

“Làm gì? Đi chỗ bác sĩ Hồ truyền dịch!” Hứa Đại Chí hận ngứa răng “Sáng nay cậu làm cái gì? Phát cơn sốt nho nhỏ thôi mà đến nửa chết nửa sống, nhõng nhẽo như đàn bà vậy! Nhớ năm tôi sốt hơn ba chín độ vẫn còn chạy loạn lên ngoài đường kia! Tối tới đi giày vào.”

Đây là thái độ đối đãi bệnh nhân sao? Đầu óc Tần Tri Nghi đã hơi tỉnh táo chút: “Không thì tự tôi đi. Anh không phải vừa bảo Tuyết Doanh muối muối mời ăn sao? Cà vạt trong ngăn tủ anh tự tìm đi.”

“Cậu tự đi?” Hứa Đại Chí hừ mũi một tiếng “Cậu cái dạng này còn có thể đứng vững sao? Không đủ sức cũng đừng cố chống đỡ. Nếu như cậu mà chết ngạt chỗ nào, ba mẹ, Nho Chấn ca ca của cậu cùng đuổi tới giết, lão tử không đỡ nổi đâu. Ngoan ngoan theo tôi đi truyền dịch đi ông!”

Con mẹ nó, chuyện trọng đại cả đời của tôi!

Tuyết Doanh muối muối nói không sai, đúng là đang dịch cảm cúm. Phòng khám nhỏ của bác sĩ Hồ, người đi tiêm đầy kín như hũ nút. May mà còn có giường trống để truyền dịch.

“Cảm cúm tuy nhiều, nhiệt độ cao như thế này cũng ít. Thức đêm à?” Hộ sĩ nhỏ của Hồ lão nhân nhìn Tần Tri Nghi đến chảy nước miếng, kim truyền dịch chọc đến hai lần cũng không vào đúng mạch (T đồ rằng t cũng xê thế lóm =))~), Tần Tri Nghi đau đến nghiêng răng, ánh mắt cầu cứu bi tráng hướng về phía Hứa Đại Chí.

Hứa Đại Chí ngầm hiểu: “Bác sĩ Hồ, vẫn là anh tự mình làm đi.”

Bình truyền dịch cuối cùng cũng nối xong, Tần Tri Nghi truyền được một nửa thì ngủ như chết, Hứa Đại Chí an vị trên băng ghế nhỏ nhìn.

Tám giờ... chín giờ... Trần mập đang chờ đem Tuyết Doanh muối muối gả cho tôi a!

Tần Tri Nghi thở đều đều, ngủ hết sức yên ổn.

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

Bảy giờ mười lăm, đem Tần Tri Nghi từ phòng khám về an bài trên giường, Hứa Đại Chí gọi cho Trần mập: “Mập, ngại quá, tối nay tôi không đi được. Bạn cùng phòng tôi tự dưng phát sốt, tôi vừa đưa cậu ta đi truyền nước về xong.”

Trần mập ngoài dự đoán phản ứng kịch liệt: “A?! Sốt hả! Vừa truyền nước?! Ai u! Sao lại không cẩn thận như thế! Nhanh điều trị đi! Giờ đã hết sốt chưa?”

“Ha ha ~~ sắp rồi.” Không trách mình, còn lo lắng cho bệnh nhân, mập thực là người tốt! “Mập, ngại quá! Tối nay anh tìm tôi bàn chính sự, tôi lại...”

“Không vội không vội!” Giọng Trần mập đầu bên kia điện thoại đặc biệt sáng khoái, “Vài ngày nữa rảnh nói sau, chữa bệnh quan trọng hơn!”

Hứa Đại Chí buông điện thoại, trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Mập tuy rằng rộng lượng, không biết Tuyết Doanh muội muội có thể hay không trách mình... Hảo sự đa ma ~ Hảo sự đa ma ~ Chờ vài ngày thì chờ vài ngày!

Cởi quần áo lăn lên giường gấp nhỏ, trên giường lớn Tần Tri Nghi đáng ra nên ngủ chết đi sống lại thành linh buông một câu: “Đại Chí.”

Hứa Đại Chí run run, suýt nữa lăn từ trên giường gấp xuống. Không có việc gì lại gọi buồn nôn như vậy: “Cậu khó chịu chỗ nào à? Khó chịu thì nói để tôi đưa đi truyền tiếp.”

“Tôi nay cảm ơn nhiều, ngại quá.”

Kháo! Vì cái này. Hứa Đại Chí trở mình một cái: “Ngủ đi, nói cũng không ra nữa. Ngày mai lại ốm cả ngày mất.”

May mà sáng sớm ngày thứ hai Tần Tri Nghi hạ sốt, Hứa Đại Chí theo lệ thường đi làm. Buổi chiều tan sở, Hứa Đại Chí tính toán về nhà chỉnh trang chút rồi tới nhà Mập thỉnh tội với Tuyết Doanh muội muội.

Vừa tới cửa nhà thì thấy Tuyết Doanh muội muội từ trong nhà đi ra.

Tuyết Doanh ~ tới nhà mình rồi ~? Tuyết Doanh ~ tới nhà tìm mình

? Hứa Đại Chí như quả đào nát cười toét miệng, vội vã khóa xe tới đón. Trong không khí nhất thời tràn ngập mùi hương hoa hồng.

Tuyết Doanh muội muội thấy Hứa Đại Chí, mặt bỗng chốc đỏ bừng, quay đầu hết qua trái lại qua phải.

Sao lại tránh mình? Lẽ nào hôm qua mình không đến nên cô ấy giận? Ha hả ~ con gái đều là lòng dạ hẹp hòi.

Hứa Đại Chí mặt mày hớn hở đuổi tới: “Tuyết Doanh, Tuyết Doanh, em ~ tới tìm anh?”

Tuyết Doanh muội muội bị Hứa Đại Chí chặn lối. mặt càng thêm đỏ, liều mạng quay trái quay phải: “Anh Đại Chí, em hơi khó chịu, trước, về trước đây.”

“Tuyết Doanh, có phải tối qua anh không tới nên em giận? Ha hả ~ xin lỗi! Anh là bởi vì Tần Tri Nghi phát sốt...”

Tuyết Doanh muội muội cúi đầu cắn môi, nước mắt từng chuỗi chảy xuống.

Hứa Đại Chí luống cuống “Tuyết Doanh, Tuyết Doanh xảy ra chuyện gì! Anh anh ~”

Trần Tuyết Doanh giương lên khuôn mặt khóc đến lê hoa đái vũ: “Anh Đại Chí ~ anh đừng lo cho em ~ em ~ em nghĩ thoáng chút là tốt rồi ~ vốn là em tự mình đa tình ~ em sớm nên biết, người ưu tú như bạn anh, khẳng định sớm đã có bạn gái thật xinh đẹp rồi. Em, em ~”

Apollo lục hào trên đầu Hứa Đại Chí biến thành mảnh nhỏ.

“Bạn anh... Tần Tri Nghi?”

Tuyết Doanh muội muội hạ mi mắt, gật đầu.

“Em, thích, Tần Tri Nghi?”

Tuyết Doanh muội muội che mặt, xoay người vội vã chạy đi.

Gió nam, hoàng hôn, mặt trời chiều.

Hứa Đại Chí ngửa mặt lên trời cao thâm thúy: Tôi thất tình rồi!

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

Một hồi mộng xuân của Hứa Đại Chí vào một buổi hoàng hôn ánh nắng tươi sáng mùa xuân theo ngọn gió nhỏ mà đi.

Cuối xuân là mùa thích hợp thương cảm, để xứng đáng với hai chữ thất tình, Hứa Đại Chí quyết định triệt để bi tình.

Vì vậy hôm đó dưới lầu hần xoay người đi trên đường, thật khuya mới về. Từng sợi tóc thiếu keo dính thẳng trên kiểu đầu con nhím xẹp xuống, tóc mất trật tự dán vào da đầu, càng thêm vài phần chán nản, nách kẹp hai cái CD mới mua.

Tần Tri Nghi không ngủ cũng không vẽ bản vẽ, chỉ ngồi ở sô pha chờ hần trở về. Đương nhiên là vì nguyên nhân kia.

Tần Tri Nghi vốn muốn giải thích một chút chỉ gặp qua Tuyết Doanh muội muội thêm hai buổi trưa nữa thôi, biến thành thế này cũng là do chủ quan của cô. Vậy nhưng khi Hứa Đại Chí bước vào lại chỉ hỏi một câu: “Cậu nói với Tuyết Doanh thế nào?”

“Cô ấy hỏi có thể làm bạn gái tôi được không, tôi chỉ bảo tôi có người yêu rồi.” Tần Tri Nghi nhìn Hứa Đại Chí, “Thế nào cũng không thể trực tiếp nói với cô ấy tôi là đồng tính luyến ái được.”

Sau đó ngoài dự đoán, Hứa Đại Chí chỉ a một tiếng cũng không nói tiếp nữa.

Người thất tình như nhau đều có bốn lựa chọn: thứ nhất, phương pháp tương đối ăn hại: khóc rống; thứ hai, phương pháp tương đối rủa rứt cổ: lánh đời; thứ ba, phương pháp tương đối chán chường: uống say; thứ tư, phương pháp tương đối máu tanh: tự sát.

Tần Tri Nghi và Hứa Đại Chí chọn cái thứ ba. Bởi vậy trên bàn cơm có mấy món nhắm cũng một loạt rượu xái.

Thế nhưng Tần Tri Nghi đã đánh giá sai đau đớn tình cảm ẩn sâu trong xương cốt Hứa Đại Chí. Hứa Đại Chí liếc qua một chút rượu thịt, hồ hững thu tầm mắt, chìm ngập trong khoảng không vũ trụ, cái xác không hồn phiêu tới sân thượng, nhìn bầu trời đêm thâm thúy, phun ra một cái thở dài như hiểu rõ nhân thế ảo huyền.

Khí ngã khứ giả tạc nhật chi nhật bất khả lưu

Loạn ngã tâm giả kim nhật chi nhật đa hiên ưu.

Vấn thế gian tình vi hà vật!

(Sơ sơ nghĩa nó là thế này, ngu văn quá, chỉ dịch nghĩa thôi, mọi người thông cảm :>)

Bỏ ta đi hôm qua người chẳng thể lưu

Loạn lòng ta hôm nay người càng phiền ưu

Hỏi thế gian tình là chi!)

Tần Tri Nghi nghĩ nhiệt độ trong phòng bỗng chốc tụt xuống dưới 0, dưới da xuất ra hàn ý cuộn cuộn (bựa =))~).

Trầm mặc được nửa giờ, tâm tư Hứa Đại Chí từ bầu trời đêm rớt xuống quay lại địa cầu. Lại phun ra một tiếng thở dài, trở về phòng ngủ, móc dưới nách ra cái CD, mở gói, nhét vào máy phát.

Saxophone sâu lắng thổi ra giai điệu u buồn.

Giọng Hứa Đại Chí so với tiếng nhạc càng thêm ưu sầu, so với bầu trời đêm càng thêm thâm trầm: “Tần Tri Nghi, có thể cho tôi chén cà phê không?”

Thần kinh như sợi tóc của Tần Tri Nghi rút cục đứt phụt thành hai đoạn. Đứng tại chỗ mất ba giây đồng hồ, trực tiếp đi vào trong nhà, ôm lấy cổ Hứa Đại Chí.

Không khí nhảy mắt ngưng kết trong tiếng saxophone.

Trán Tần Tri Nghi để trên trán Hứa Đại Chí. (ó <3) thần="" trí="" đang="" lơ="" lửng="" trên="" khoảng="" không="" vũ="" trụ="" của="" hứa="" đại="" chí="" nháy="" mắt="" âm="" một="" cái="" quay="" về="" vạ="" trượng="" hồng="" trần="" như="" bộ="" cặp="" ngũ="" đông="" nhảy="" dựng="" lên="" “cậu="" cậu="" cậu="" cậu!="" cậu!="" làm="" cái="" gì="" tần="" tri="" nghi="" mặt="" không="" biểu="" cảm,="" thanh="" âm="" không="" cao="" không="" thấp,="" không="" nóng="" không="" lạnh:="" “tôi="" nghĩ="" đến="" anh="" hôm="" qua="" bị="" tôi="" lây="" bệnh,="" hôm="" nay="" sốt="" lên="" rồi,="" giúp="" anh="" đo="" đo="" nhiệt="" độ.”="" (=))="" không="" trực="" tiếp="" nói="" anh="" là="" thằng="" ấm="" đầu="" luôn="" đi="">

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

Từ đó, Hứa Đại Chí đã khôi phục lại sau đau khổ thất tình.

Ngủ no một giấc, sắc trời đại hảo.

Cỏ thơm đầy đất, hoa thơm chập vườn mặc cho anh hái. Đàn bà sao? Đâu cũng không thiếu.

Hứa Đại Chí đem kiệu đầu con nhím một lần nữa thổi bằng, người ta muốn tinh lực dồi dào để nghênh tiếp khởi đầu mới mà.

Hắn cùng Tần Tri Nghi cũng vẫn duy trì tình trạng bình thường như cũ. Mà Tần Tri Nghi từ nay về sau cũng sẽ không ngồi sân thượng uống cà phê nữa.

Một ngày, hai ngày...

Cuộc sống bình bình đạm đạm khiến người thư thái nha!

Thế nhưng Hứa Đại Chí cùng Tần Tri Nghi đã được định trước rằng sẽ không có được ngày yên ổn. Đúng là, núi không ghề ghề không phải núi, chuyện cũ không khúc chiết không phải chuyện cũ.

Một ngày, trên đường tan tầm, Hứa Đại Chí đặc biệt xách hai phần rau trộn, chuẩn bị buổi tối nhắm rượu.

Vừa xuống xe muốn lên lầu, một chiếc xe thể thao màu bạc kết một tiếng, dừng lại bên cạnh con Jeep già nua của Hứa Đại Chí, càng khiến nó như xe chõ phân trên con lừa già. Hứa Đại Chí nhìn không được thò đầu ra nhìn, chặc chặc, Benz CLK 240. Hồn trưởng con mẹ nó, chờ ông đây rùng rình, nhất định sẽ mua Porsche 911 về chơi.

Từ cửa con xe hào nhoáng vươn ra một ống quần tây trang, phía dưới là giày da sáng bóng.

Quai quai, em gái nào trong tòa nhà này lại quan hệ được với kẻ lấm tiền rồi. Hứa Đại Chí chắc lưỡi xoay người lên lầu ba.

Về đến nhà, bỏ rau trộn ra đĩa, Tần Tri Nghi nhìn rau trộn bánh phở, không mặn không nhạt nói một câu: “Tháng này đã hết tiền rồi cơ à?”

Nhàn rồi chẳng có việc gì, chuyên đề không ra, Hứa Đại Chí vừa muốn từ trình độ cao của Kiện Khang học (khoa học sức khỏe), diễn thuyết về ích lợi của việc ăn chay thì chuông cửa vang lên.

Hứa Đại Chí không thể làm gì khác hơn là đem lý luận quăng sang một bên trước, đứng dậy đi mở cửa: “Ai đấy?”

Ngoài cửa là giọng nam xa lạ thuần hậu, tao nhã, đầy hữu lễ: “Xin hỏi... Tần Tri Nghi có ở đây không?”

Tìm Tần Tri Nghi? Hứa Đại Chí kéo cửa ra, cứ thế nhìn thấy nam thứ nhất của cổ sự bi tình, Lý Nho Chấn.

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

Chắc chắc, đúng là tình cảnh khiến người người rơi lệ mà

~Diễn viên lên sân khấu dùng không được tiểu phối*, Hứa Đại Chí ngồi chồm hổm trong bếp coi náo nhiệt.

(*) chắc là diễn viên phụ, search ko ra .=

Biểu cảm của Tần Tri Nghi hoàn toàn phù hợp yêu cầu của tràng cảnh hiện tại. Mặt trắng, mắt nhìn thẳng, thần sắc buồn bã. “Anh tới làm gì?” Câu thoại quá kinh điển!

Nam thứ nhất Lý Nho Chấn, dáng điệu cũng thể hiện rất khá*, vẻ mặt cũng là tình không xong ý cũng chẳng vừa, mặt lộ vẻ muốn nói lại thôi.

(*) nguyên văn là “khả quyền khả điểm”, mọi người quan tâm thì vào đây xem, dễ hiểu muốn chết, hự ko hiểu nổi luôn sao lại thế >.< ông=” đây=” thật=” nên=” mua=” một=” cái=” dv=” (máy=” quay=” kĩ=” thuật=” số)!=” chẳng=” hiểu=” thế=” nào,=” hứa=” đại=” chí=” nhìn=” kiểu=” gì=” cũng=” thấy=” lý=” nho=” chấn=” hớn=” trưởng=” con=” mẹ=” nó=” không=” vừa=” mắt.=” tướng=” mạo=” thoát=” nhìn=” miễn=” cưỡng=” được=” thông=” qua,=” đẹp=” trai=” xấp=” xỉ=” bằng=” mình.=” (bố=” anh=”))~” hứa=” đại=” chí=” híp=” mắt=” nhìn=” lý=” nho=” chấn=” từ=” cổ=” áo=” đến=” ống=” quần.=” áo=” sơ=” mi,=” cà=” vạt,=” quần=” tây=” thẳng=” đứng...=” kháo!=” trời=” ba=” mươi=” độ=” còn=” bao=” chặt=” như=” vậy,=” nuôi=” cấp=” tảo=” (?)=” sao?=” ánh=” mắt=” dùng=” tại=” đôi=” giày,=” ác,=” thì=” ra=” đây=” chính=” là=” chủ=” nhân=” em=” xe=” thể=” thao=” chạy=” vụt=” qua=” kia.=” xe=” thể=” thao=” chạy=” vụt=” qua=” ~” còn=” xa=” mới=” sánh=” được=” với=” porsche.=” cả=” buổi=” chẳng=” rần=” ra=” được=” chữ=” nào,=” sẽ=” không=” kích=” động=” đến=” mức=” cảm=” điếc=” đi?=” đây=” là=” tình=” nhân=” đồng=” tính=” luyện=” ái=” cũ=” gặp=” lại,=” chắc=” chắc,=” có=” dịp=” được=” mở=” mang=” tầm=” mắt!=” lúc=” nào=” thì=” nói=” “anh=” không=” thể=” không=” có=” em.”=” a?=” nhìn=” nhau=” ước=” chừng=” nửa=” thế=” kỉ,=” lý=” nho=” chấn=” rớt=” cục=” cũng=” mở=” miệng:=” “hôn=” ước=” đã=” hỷ=” bỏ=” rồi,=” anh=” đã=” nói=” rõ=” ràng=” với=” ba=” mẹ=” em.=” giờ=” không=” ai=” có=” thể=” ngăn=” cản=” chúng=” ta=” nữa,=” nghi.=” “hức=”>

” “Nghi, từ sau khi em đi anh cả người đều đã sớm phát điên lên rồi.” “Hức hức

” “Vốn anh cho rằng có thể nhắm mắt kết hôn với cô ấy, chờ cô ấy sinh con trai sẽ ly hôn, cũng coi như hết trách nhiệm nói dối tông đường. Đến lúc đó, người trong nhà cũng không tìm được lý do gì nữa. Thế nhưng em vừa đi anh đã điên mất rồi, anh nhìn cô gái kia đã muốn ói. Anh thực sự không thể không có em.” “Khi khi

Hức hức hức

” Tần Tri Nghi mặt không biểu cảm, trong mắt mơ hồ có thể thấy được lệ quang. Mặt Lý Nho Chấn cũng gần không ít nước mắt. “Thế nên anh gả bài với ba mẹ, anh thực sự không thể kết hôn với một cô gái. Giờ anh mặc kệ bọn họ có đồng ý hay không. Ba mẹ em anh cũng đã nói rất rõ ràng.” Biểu tình hồ hững từ sườn mặt đã nói rõ đấu tranh cực kì gian khổ rồi. “Anh tìm em mấy tháng liền, vất vả lắm mới hỏi thăm được, em đã về nước. May mắn trên đường gặp được Chinh, mới biết em ở đây.” Có lẽ phải giải thích thêm, Chinh chính là ông chủ Pure time. Lý Nho Chấn đi tới trước mặt Tần Tri Nghi: “Về Anh cùng anh, Nghi.” “Hức hức hức hức

~” Tần Tri Nghi hạ mắt, Lý Nho Chấn nhìn hẩn hỏi: “Nghi?” “Hức hức hức hức hức

hức hức hức

” Tần Tri Nghi giương mắt: “Hứa Đại Chí, anh hức cái gì?!” “Xin lỗi!” Quấy rầy tình nhân nói chuyện sẽ bị trời giáng ngũ lôi, Hứa Đại Chí tràn ngập hổ thẹn ôm bụng đứng dậy, xoa xoa nước mắt biến vào bếp, “Các cậu cứ tiếp tục, ha ha ~” Lý Nho Chấn quay đầu nhìn vào bếp, nhìn hẩn mỉm cười: “Tôi nói chuyện có chỗ nào buồn cười?” Hứa Đại Chí bị nhìn, không hiểu sao tự nhiên thấy lạnh cả người. “Cái kia, anh kêu Tần Tri Nghi là gì?” Lý Nho Chấn giương mày kiểm: “Nghi?” “Hức hức hức hức hức

~” Hứa Đại Chí gấp bụng, dựng thẳng một ngón tay, cười đến đỏ bừng cả mặt, nghẹn ngào nhếch mép: “Oa ha ha ha

Di! Di! Anh sao không gọi a di luân đi?

~ ha ha~~” Lý Nho Chấn tuyệt không thấy trò cười của Hứa Đại Chí có gì thú vị, hơn nữa lại càng không đáng lưu tâm “Nghì, người bạn này của em rất thú vị đấy. Chúng ta ra ngoài tìm chỗ nào nói chuyện chút đi.” Kháo! Cứ như thế đi?! Hứa Đại Chí mắt mở trừng trừng nhìn Tần Tri Nghi cùng Nho Chấn ca ca sóng vai ra ngoài, đến một lời khách sáo cũng không lưu lại, trong lòng một ngọn lửa không rõ hừng hực bốc lên. Tốt xấu gì đây cũng là nhà tôi, lắt lự, dưỡn dẹo tới một chuyến, cuối cùng cũng phải có lời gì chứ. Huống hồ ông đây với tình nhân cũ của người ở cùng thời gian dài như vậy, người cũng không ngần ngại xem có chuyện gì không? Hứa Đại Chí vốn tưởng tượng hẳn sẽ có đoạn đối thoại đặc sắc với Lý Nho Chấn. Lý Nho Chấn vừa nhìn thấy hắn, mắt đỏ lên, xông đến kéo cổ áo hắn: “Mày với Tần Tri Nghi nhà tao đã có chuyện gì?! Mày thế nào quyến rũ cậu ấy?!” Sau đó Hứa Đại Chí hẳn, lãnh tỉnh không gì sánh được đẩy tay Lý Nho Chấn đang kéo cổ áo mình, bình tĩnh thông thả nói: “Tâm trạng anh tôi hiểu được, tôi cùng Tần Tri Nghi kì thực không có gì. Hơn nữa, thực ra, từ đầu tới cuối, đều là cậu ta chủ động bám lấy tôi.” Lại sau đó, Lý Nho Chấn không tình nguyện lắc đầu hỏi Tần Tri Nghi: “Những gì hắn ta nói, đều là sự thật?” Tần Tri Nghi cúi thấp đầu không nói gì, còn mặt Lý Nho Chấn khiếp sợ mà vắn vẹo. Thế nhưng thực tế cùng với tưởng tượng của Hứa Đại Chí chẳng liên quan chưa nửa chấm nhỏ. Lý Nho Chấn từ lúc vào cửa chỉ nhìn lướt qua Hứa Đại Chí mấy cái, hoàn toàn không để hắn vào mắt, triệt để bỏ qua sự tồn tại của Hứa Đại Chí. Mà Hứa Đại Chí bình sinh khó tiếp thu nhất chính là việc bị người ta bỏ qua. Hồn trưởng con mẹ nó, giả tiên cái phân chim! (ôi giờ ơi ghen ***g ghen lộn =))~)

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

Hai ly vodka, thêm vài viên đá.

Bài trí ở Pure time vẫn như thế. Tần Tri Nghi tựa trên quầy bar, nhìn dịch thể trong ly. Lý Nho Chấn lặng nhìn y.

Niệm quan hệ người quen cũ, ông chủ bar tự mình ra chiêu đãi.

“Hai người các cậu đừng có đứng không mà không nói gì như thế, gì thì cuối cùng cũng kết thúc tốt đẹp, giờ lại vô thanh thắng hữu thanh?”

Lý Nho Chấn buông chén rượu “Tại đèn sáng quá, chiếu người hoa mắt.”

“A?” Bóng đèn Dương Trang vô tri nhếch môi “Sáng sao? Tôi không thấy. Còn nghe nói có người đánh giá tôi ở đây bài trí lại quá tối.” Ánh mắt thâm ý đảo qua Tần Tri Nghi, “Cho chén ba la lợi khẩu* hai vị nếm thử nhé?”

Vàng nhạt, non nửa chén thủy tinh, Tần Tri Nghi nhấp một ngụm, bỗng nhiên cười khì khì. Lý Nho Chấn nhìn y hỏi: “Nghì, em cười gì thế?”

“Không có gì.” So với rượu xá đúng là chẳng có vị rượu, hơn nữa đúng là không đủ nửa ngụm cho Hứa Đại Chí.

Lý Nho Chấn nhướn mi: “Nghì?”

Tần Tri Nghi bỗng nhiên phục hồi tinh thần, mình thế nào bỗng nhiên lại nhớ tới Hứa Đại Chí rồi?

Lại nói, không biết Hứa Đại Chí giờ ngồi chồm hổm ở nhà làm cái gì. Chắc là ăn xong rau trộn bánh phở uống tí rượu đi ngủ rồi.

Chân mày Lý Nho Chấn dựng đứng lên: “Nghì gì thế?”

Lại thất thần rồi. Tần Tri Nghi xoay xoay chén rượu cười bình thản, “Không có gì.”

Hứa Đại Chí ghen một bụng tức đang ăn rau trộn bánh phở uống hai chén rượu nhỏ, đến cuối cùng lại đem sợi mì làm nơi phát tiết.

Cơm rượu đầy đủ, ti vi cũng lười xem, tắm đi ngủ luôn.

Họ Tần tối nay chắc chắn không trở lại, cuối cùng cũng có thể đuổi thẳng thắt lưng ngủ trên giường một đêm thống khoái rồi.

Hứa Đại Chí lặn lên giường lớn, trong đầu cối xay gió kèn kẹt quay.

Chắc chắc, Tần Tri Nghi bây giờ đang làm cái gì nhỉ? Không nghĩ cũng ra, gặp lại Nho Chấn ca ca sau đại nạn, tiểu biệt thẳng tân hôn**, gương vỡ lại lành, nhất định là con mẹ nó thiên lôi địa hỏa, liệt viêm kiên sai. Không biết có phải là trước OOXX rồi lại OOOXXXX, lại OOOOOOXXXXXXXXXXXX.

...

Hình dáng Tần Tri Nghi vẻ mặt xuân sắc, mắt nhắm hờ lại thở dốc nhất định rất mê người...

Kháo! Mình con mẹ nó đang suy nghĩ cái gì! Hứa Đại Chí cả người khô nóng, xoay người một cái từ trên giường đứng lên, vọt tới nhà tắm vẩy nước lạnh. Hồn trưởng con mẹ nó mình nhất định là tức cái tên Lý Nho Chấn kia đến hồ đồ rồi ~~ nghĩ thế nào lại nghĩ đến chuyện bát nháo thế này! Kháo. Mình đúng là có bệnh thật rồi, sẽ không phải đã thành đồng tính luyến ái rồi chứ. Vậy mà nghĩ Tần Tri Nghi

phi phi phi!

Hứa Đại Chí được làm nguội xuống một lần nữa lại bò lên giường lớn ngủ. Ngày mai còn phải đi làm, chuyên tâm ngủ, ít hồn trưởng con mẹ nó loạn tưởng. Ừ, một con dê, hai con dê...

Ngoài cửa có tiếng mở khóa, cửa mở, lại khóa vào, theo đó một trận tiếng động.

Hứa Đại Chí xoay người từ giường đứng lên: “Tần Tri Nghi cậu thế nào đã về?”

Trong phòng tắm ào ào tiếng nước chảy, Tần Tri Nghi tắm không có nghe thấy.

Quái lạ, sao mà đã về rồi. Gặp lại Nho Chấn ca ca không phải hân là... Hay là đã rồi... Lại quay lại?

Hứa Đại Chí bắt đầu miệng khô lưỡi khô, chạy đến phòng khách rót chén nước uống. Hồn trưởng con mẹ nó mình hôm nay thực trùng tà rồi.

Tần Tri Nghi từ nhà tắm đi ra nhìn hân: “Sao ạnh lại dậy rồi?”

Hứa Đại Chí nheo mắt: “Sao cậu lại về?”

Tần Tri Nghi không hé răng, Hứa Đại Chí nhìn mặt y nghiên cứu, chẳng lẽ vì lại cãi nhau rồi, phải không? Hình ảnh vừa tưởng tượng trên giường như một đoạn phim chớp lóe lên.

Tần Tri Nghi thần sắc bình thường, vừa tắm rửa xong trong mắt cũng tựa như mông lung một tầng hơi nước. Chân Hứa Đại Chí không tự chủ được tiến lên phía trước. Tần Tri Nghi nhìn dáng vẻ hân khác thường, nhãn mi không nói gì, Hứa Đại Chí nghĩ trong đầu một mảng hỗn độn, bỗng nhiên oanh một tiếng, ôm cổ Tần Tri Nghi, hôn lên.

Tần Tri Nghi đứng không nhúc nhích, cũng không biết là không muốn động hay là quá choáng váng. Đầu lưỡi hai người như cá trong nước dây dưa. Thần chí Hứa Đại Chí phiêu phiêu荡荡荡荡 đến chín tầng mây, cả người khô nóng như hỏa thiêu, hai tay không khống chế được xé mở áo sơ mi của Tần Tri Nghi, bắt đầu di chuyển xuống dưới, Tần Tri Nghi vẫn không nhúc nhích, trong họng phiêu ra một tiếng rên rỉ mị hoặc. Đầu óc Hứa Đại Chí đột nhiên điện quang như chớp lóe, giật mình một cái, lại hít một hơi khí lạnh, buông Tần Tri Nghi ra, đứng lúc trở về với lý trí. Ba! Tự tát mình một cái. “Tôi còn không bằng cầm thú!”

Tần Tri Nghi xoay người vào phòng ngủ, đóng cửa cái rầm.

Hứa Đại Chí thở hổn hển, ôm đầu ngồi trên sofa.

Thiên hoàng bồ tát, tôi vừa làm cái gì thế?!

Tần Tri Nghi là một thằng đàn ông ~~ hôm nay vừa cùng Lý Nho Chấn gương vỡ lại lành, tôi ~~ tôi là súc sinh!! Tôi là cầm thú!! Trước lấy lí do là uống quá chén, lần này là vì sao? Trúng tà rồi?! Hứa Đại Chí tự kéo tóc mình, tôi là cầm thú!!!

Cầm thú lặp lại hơn trăm lần, Hứa Đại Chí rốt cục ngã vào sô pha ngủ mất. trong mộng lung chính mình lúc thì tự xúi bẩy bên tai, lúc lại cùng Lý Nho Chấn chém giết. Đang chém giết tới khúc nguy hiểm, lại có người trên đỉnh đầu gọi: “Hứa Đại Chí anh không đi làm à?”

Hứa Đại Chí mở mắt ra, liếc thấy Tần Tri Nghi đang ngồi bên bàn ăn nhìn mình, mặt nhất thời nóng lên, ho hai tiếng: “À, há.”

Giọng điệu Tần Tri Nghi vẫn thản nhiên như bình thường: “Trong bếp có cháo.”

Hứa Đại Chí nghĩ tai mình đều đã như lửa đốt, nói lấy lệ hai tiếng rồi mặc quần áo bỏ chạy.

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

Mẹ nó, thế này là xong rồi.

Cả ngày, Hứa Đại Chí ôm đầu ủ rũ trên bàn làm việc sảm hối việc lạ lòng của mình. Hàn bà tám mấy lần khiêu khích chạy tới đùa cợt hẳn có phải bị mỹ nam ở chung đá không, hẳn cũng chỉ cho là mây khói.

Mình vì sao ôm Tần Tri Nghi mà cần chứ? Hồn trưởng con mẹ nó nhất định là vì hôm qua ăn no hoa mắt rồi! Hoa mắt nghĩ tới Tần Tri Nghi cái gì mà...

Hứa Đại Chí lại miệng khô lưỡi khô.

Kháo! Ông đây là uống nhầm thuốc trúng tà rồi! Một cơn gió nhẹ thổi qua, Hứa Đại Chí đánh cái rùng mình. Một ý niệm trong đầu chợt bùng lên.

Mình sẽ không ~~ thực sự nhìn trúng Tần Tri Nghi rồi chứ

A di đà phật

Quan công gia gia phù hộ!

Trốn tránh cũng không phải biện pháp, đối mặt mới có thể giải quyết. Hứa Đại Chí nghĩ hôm nay phải tan tầm thật sớm. Nam nhân dám làm dám chịu, chuẩn vị về nhà cùng Tần Tri Nghi nói chuyện xấu hổ.

Nói chuyện xấu hổ xong rồi nói cái gì nữa đây? Hứa Đại Chí vỗ vỗ đầu, quên đi, đến lúc đó nói tiếp.

Mở cửa, Hứa Đại Chí chần hững tinh thần vào nhà, vừa vào phòng ngủ, ngực lộp bộp một tiếng, Tần Tri Nghi đang thu thập hành lí.

Hứa Đại Chí thấy như có gì sụp đổ trong ngực: “Cậu muốn chuyển ra ngoài?”

“À” Tần Tri Nghi cười tao nhã như lúc thường. “Chấn anh ấy tạm thời thuê một căn phòng ở Đông Giao.”

Đúng rồi thiếu chút nữa đã quên mất Nho Chấn ca ca của cậu ta. Hứa Đại Chí ha ha cười hai tiếng: “Chúc mừng các cậu gương vỡ lại lành a. Đông Giao. Sao hẻo lánh vậy? Các cậu không đi Anh à?”

“Chấn thích chỗ an tĩnh, thực ra cũng chỉ là chỗ trú tạm thôi, chờ xong thủ tục sẽ đi Anh.”

“Ồ.” Ra chiều muốn từ nay về sau sát cánh cùng bay. “Cuối cùng cũng có kết cục tốt rồi. Chúc mừng a! a ha, nhiều đồ như vậy, có muốn tôi giúp không?”

“Không cần.” Tần Tri Nghi đứng lên, bình thản cười. “Trong khoảng thời gian này thực sự đã phiền anh rồi, đa tạ.”

Đa tạ? Cậu lẩn qua lẩn lại ông đây nhiều ngày như vậy, một câu đa tạ đã hồn trưởng con mẹ nó đem tôi đẩy ra rồi?!

Cơn tức trong ngực Hứa Đại Chí càng lúc càng lớn.

“Ha ha, khách khí như vậy làm cái gì? Mọi người làm bạn bè một hồi, chút giúp đỡ nhỏ này tính làm cái gì. Ha ha

cậu chừng nào thì dọn đi?”

“Chấn hấn là đã lái xe đến rồi, ban ngày người tới tới lui lui nhiều lắm.”

Thấy rồi, một đôi đồng tính luyến ái chuẩn bị ở chung, hấn là phải bí mật một chút.

“Xe anh ta có thể mang hết hay sao? Có cần tôi cũng lái xe giúp hai người đưa đi không, đỡ phải lặn qua lộn lại!”

Kháo! Cậu muốn đi thì đi nhanh lên một chút, đỡ cho Lý Nho Chấn phải tới tới lui lui chỗ này chướng mắt ông đây.

Một trận tiếng đập cửa vang tới. Nhất định là cái kia hỗn trưởng con mẹ nó Lý Nho Chấn. Tới cũng nhanh quá a. Hứa Đại Chí cười lạnh một tiếng, giật cửa ra.

Lý Nho Chấn lần này biểu hiện khá hơn lần trước một chút. Thập phần khách khí hàn huyên vài câu với Hứa Đại Chí.

“Trong khoảng thời gian Nghi ở chỗ này, thực đã phiền anh rồi. đa tạ.”

Không hổ là tình nhân lâu năm, đến nói cũng giống nhau.

Hứa Đại Chí cũng đáp lại y hệt: ““Ha ha, khách khí như vậy làm cái gì? Mọi người làm bạn bè một hồi, chút giúp đỡ nhỏ này tính làm cái gì!”

Lúc sắp rời đi, Hứa Đại Chí ân cần tiếng tới cửa toét miệng khoe hàm răng trắng bóc: “Không thì tôi đi mua mấy món về, hai người các cậu ăn cơm rồi đi?”

“Hai người các cậu” đương nhiên khách khí từ chối khéo. Hứa Đại Chí cùng Lý Nho Chấn khách sáo hai câu cảm nghĩ sắp chia tay, Tần Tri Nghi chỉ đứng yên lặng một bên. Gần đến giờ kết thúc, Hứa Đại Chí nói vọng xuống cầu thang câu tạm biệt: “Hai người đi thông thả a! Sau này có chuyện gì anh em có thể hỗ trợ thì cứ nói nhé!”

Tần Tri Nghi vươn tay bắt tay Hứa Đại Chí một chút: “Anh cũng bảo trọng.”

Xe thể thao trong bóng chiều đi mất.

Hứa Đại Chí tới giường lớn vật ra: “Giờ mới có thể thực sự đuổi thẳng thắt lưng mà ngủ ngon rồi.”

Hỗn trưởng con mẹ nó, ông đây nhất định phải ngủ thật ngon!

(Có ai thấy mùi cầu huyết chưa? =)) Cái này chính là nội dung của “bát điểm đương” đó =))~)

* ba la lợi khẩu: ba la là dứa, lợi khẩu là một loại rượu (phiên âm từ liqueur trong tiếng Anh ra). Lợi khẩu thường có rượu nền là những rượu trung tính như brandi, whiskey, vodka, gin, nho,...pha trộn cùng nước đường, siro hoa quả (kiểu thể). Theo bạn thấy người ta còn ngâm hoa quả với các loại rượu trên (như là làm nước quất nước sấu í) để làm liqueur vị hoa quả đó. Lợi khẩu mùi rất thơm, màu sắc trong suốt rất đẹp, thích hợp dùng sau khi ăn hoặc để điều chế cocktail,...

** tiểu biệt thắng tân hôn: ly biệt ít ngày còn hơn cả vợ chồng mới cưới (?)

Ba la lợi khẩu (pineapple liqueur):

Đây là 1 loại cocktail làm từ ba la lợi khẩu (Alanaasi cocktail):

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

Một đoạn truyền kì của Hứa Đại Chí lẽ ra cũng nên có hồi kết.

Lẽ ra, giả như dựa theo lẽ thường.

Giả như theo lẽ thường, cuộc sống của Hứa Đại Chí từ nay về sau bằng phẳng, liếc mắt cái có thể thấy đến tận cùng.

Hắn vẫn như trước đây đi làm rồi tan tầm, cuối cùng rồi cũng tới cái thời điểm ba mươi tuổi mấu chốt, thời điểm quyết định tìm bạn gái. Cô ấy có thể rất dịu dàng, cũng có thể rất hoạt bát, sau đó, họ như những người bình thường khác yêu nhau rồi kết hôn. Đêm trước khi kết hôn, Hứa Đại Chí khẳng định sẽ hối hận muốn chạy mất. Tự mắng mình uống nhầm thuốc rồi vô đầu, lại mấy lần nghĩ đến lần trốn. Thế nhưng ngày hôm sau, hôn lễ vẫn cứ diễn ra như thường. Từ nay về sau lại là những tháng ngày của một đôi nam nữ bình thường sống cho đến lúc già.

Tiếp đó sẽ có đứa con. Có thể là con trai cũng có thể là con gái, tựa như hồng hoa đậu dần dần lớn lên. Hứa Đại Chí tiếp tục một nhà ba người cùng công tác. Giỏ rau xanh bày ra vạn tượng hào hùng của hắn (? cái này chém nguyên theo QT, k giải thích nổi =.=). Lúc không vui thì uống chút rượu. Hai vợ chồng lúc xem ti vi là phim tình cảm, cũng có thể là phim hành động, bữa trưa ăn sườn xào chua ngọt hay là thịt kho tàu gà viên cũng có thể ồn ào tranh cãi nhỏ nhen. Cuộc sống hòa hảo tiếp nối, ngày cứ như thế qua đi.

Kết cục rất có thể là như vậy.

Thế nhưng, giờ khắc này, Hứa Đại Chí vẫn đang trong phiền não tình cảm. Ngày đầu tiên Tần Tri Nghi đi, Hứa Đại Chí tự nói với mình hiện tại là hải lòng tự tại tại cõi nào chứ. Trời quang mây tạnh, trong lòng lại cứ như bị đâm chọc, ha ha ha.

Ngày thứ hai, Hứa Đại Chí tự nhủ hiện tại một mình càng tự do, muốn ăn mì thì ăn mì, muốn sủi cảo thì làm sủi cảo, giường lớn muốn ngủ đầu nào thì ngủ đầu đó.

Ngày thứ ba, Hứa Đại Chí bắt đầu phê bình xã hội. Thói đời lòng người hay thay đổi, qua cầu rút ván, quay mặt vô tình chẳng suy nghĩ.

Ngày thứ tư, ngày thứ năm... tinh thần Hứa Đại Chí ngày một ngẩn ngơ. Hiện trường bãi cháy thì quay chụp quần chúng vây xem, hiện trường trộm cướp thì quay chụp giày da của cảnh sát, cuối cùng, ở hiện trường đã kích tiểu thương không hợp pháp đi chụp một đồng các kiểu dáng của con mèo văn nhà bà cụ bán sao băng (1).

Trong hội nghị tổng kết công tác, tổng biên đại nhân nghiêm túc phát biểu, gần đây chúng ta có một số đồng chí khi công tác còn mang chút tình tự cá nhân, phát sinh hậu quả cực kì nghiêm trọng. Mong đồng chí có thể dứt bỏ tình cảm cá nhân, chú tâm tích cực tinh tảo kiểm điểm, thái độ nghiêm chỉnh. Ở đây, để giữ thể diện cá nhân, tôi không trực tiếp chỉ tên. Thế nhưng mong các đồng chí khác lấy đồng chí này làm gương, quyết không thể phạm sai lầm giống như đồng chí Hứa Đại Chí được! ((o_0) giật cả mình với bác tổng biên =))~)

Đồng chí Hứa Đại Chí phụ lại kì vọng của tổng biên, tiếp tục mớ ngày rồi bồng bong của hắn. Tổng biên vậy mà không nài hỏi, một hôm cảm khái với Hàn Tư Hồng: ba cái chuyện tình cảm này thật sự là hại chết người a, Hứa Đại Chí rốt cuộc là coi trọng cô nào mà thành cái bộ dạng bây giờ chứ? Người không ra người quỹ không ra quỹ đuổi cũng không đi nha?

Hàn Tư Hồng tại thời khắc mấu chốt lại đề xuất một kiến nghị quý giá với tổng biên: Xét thấy trước đây Hứa Đại Chí trong công tác cũng có cống hiến, trước mắt cứ nới lỏng chút. “Tôi thấy cậu ta gần đây rất buồn tình, vật tẫn kỳ dụng, vậy điều cậu ta đến chuyên mục “Tâm sự tình yêu” mấy ngày đi.”

Chuyên mục “Tâm sự tình yêu” chính là con át chủ bài của báo “Tin tức mỗi ngày”, chuyên môn thu thập tâm sự của nam nữ si tình, chính lý rồi đăng lên. Tâm sự phản động là oán phụ, nội dung tâm sự đơn giản là thấy ông xã ngoại tình; yêu đàn ông đã có vợ các loại. Phóng viên phụ trách chuyên mục này cũng toàn là nữ.

Hứa Đại Chí nhận được lệnh chuyển lập tức chấn hưng tinh thần đi tìm tổng biên lý sự. Tổng biên vừa nghe hắn rít gào, vừa mỉm cười gật đầu, “Kiến nghị này của Tiểu Hàn tốt a, cháu xem cháu lập tức có tinh thần rồi nè.”

Lửa giận đang thiêu đốt, Lan biên tập lại ném cho hắn nhiệm vụ: Ba giờ hai mươi phút chiều, phỏng vấn ông chủ Triệu nào đó ở quán cà phê Theodore.

Ông chủ Triệu là một ông mập tầm năm mươi tuổi. Tây trang thẳng thắn nhưng tóc tai lộn xộn, khoe mắt đuôi mày lộ vẻ chán chường.

Nội dung tâm sự của ông chủ Triệu là hoài nghi bà xã hai sáu tuổi của mình qua lại với một ca sĩ trong quán bar. “Trước khi kết hôn, đàn ông sự nghiệp thành công như tôi có rất nhiều phụ nữ theo đuổi, cô ấy lúc đó là hoa khôi đại học X, cũng có rất nhiều người theo đuổi. Thế nhưng, tôi gặp cô ấy khi cô ấy đang thất tình, cô ấy nói cô ấy không phải vì tiền của tôi mà bởi cô ấy mất đi lòng tin với người trẻ tuổi, muốn tìm một bạn đời chừng chạch tin cậy.”

“Nói cách khác,” Hứa Đại Chí gõ gõ cái chén. “Là bà nhà theo đuổi ông trước?”

“Không sai.” Ông chủ Triệu ôm ngực, tiếp tục nói. “Nhưng sau khi chúng tôi kết hôn, cô ấy lại thay đổi. Chỉ biết tiêu tiền. Tôi làm ăn bên ngoài, thiếu quan tâm tới cô ấy chút, cô ấy lại ngày càng lạnh nhạt với tôi.” Khuôn mặt ông chủ Triệu vì đau khổ mà nhăn nhó, “Sau đó tôi lại phát hiện, cô ấy quan hệ mờ ám một ca sĩ ở quán bar. Tôi đi điều tra,” Thần tình ông chủ Triệu trong nháy mắt trở nên dữ tợn, “Tên kia, lại là bạn trai cũ hồi học đại học của cô ta.”

“Cô ta nói thích tôi, là lừa tôi. Bởi vì tên kia không có tiền cô ta dùng tiền của tôi đi nuôi thằng đàn ông kia. Cậu nói, cô ta vì sao muốn lừa tôi?! Lòng dạ đàn bà sao lại hung ác như vậy chứ?!”

“Không sai!” Hứa Đại Chí vỗ bàn ầm ầm. “Tôi nói cho ông, đàn ông đàn bà đều như nhau. Đều con mẹ nó chẳng ra cái quái gì! Lúc hữu dụng thì kéo người ta tới tìm vui, thấy tình nhân cũ lập tức đạp người ta. Ông, chính là cái đem lưng!”

Ông chủ Triệu hai hàng nam nhi nhiệt lệ rớt cục chảy xuống: “Ký giả tiên sinh, cậu nói quá đúng! Cậu nhất định phải đem tâm lý của tôi viết chân thật một chút. Mong Tiểu Liên cô ấy xem rồi có thể hiểu ra, có thể tỉnh ngộ ~~”

“Tỉnh ngộ?!” Hứa Đại Chí hừ mũi cười một tiếng, “Ông còn mong chờ gì! Tôi nói cho ông biết, không có đâu! Tôi khuyên ông sớm bỏ luôn cô ta đi là vừa. Người đùa giỡn ông như vậy, cứ cho là nước lã đi. Chẳng có gì ghê gớm cả. Nếu ông không bỏ cô ta, chẳng biết có ngày, cô ta lại theo tình nhân cũ, bỏ rơi ông luôn đấy!”

“Ký giả tiên sinh thực sự là một câu nói đánh thức người trong mộng a!” Ông chủ Triệu cảm động khóc rống, “Dem nôi lòng tôi đều nói ra hết rồi

~ tôi về nhà sẽ

”

Chỗ ngồi bên cạnh, một người đứng lên đi tới cạnh Hứa Đại Chí, “Quấy rầy hai vị một chút.” Đầu Hứa Đại Chí không nhin được quay qua, thấy người kia, sững sốt một chút.

“Hứa Đại Chí tiên sinh,” Lý Nho Chấn đáng đáp ngữ khí như tiên nhân giả dạng khiến người ta bực không chịu được. “Tôi nói chuyện với anh chút được không?”

24. Chương 24

CHƯƠNG 24

Xưa nay oan gia ngõ hẹp, đường hẹp tắt yếu tương phùng.

Hứa Đại Chí thấy Lý Nho Chấn, phản ứng đầu tiên là nhìn quanh bốn phía một chút. Lý Nho Chấn mỉm cười: “Không có đâu, tôi ra ngoài một mình, tình cờ thấy anh vào quán này cũng vào theo.”

Đệch! Ông đây quán anh một mình hay hai mình. Đang yên đang lành theo tôi làm gì?

Nói chuyện nho nhả, Hứa Đại Chí kì thực cũng có thể đáp lại mấy câu: “Lý tiên sinh chờ một chút, tôi phải ghi chép xong đã.”

Ông chủ Triệu vội đứng lên: “Ký giả tiên sinh, tôi cũng nói xong rồi. Cậu có việc gì thì cứ tiếp tục đi nhé.”

Hứa Đại Chí đưa mắt tiễn người ra khỏi cửa, Lý Nho Chấn tự gọi một cốc cà phê, kéo ghế đối diện, không khách khí ngồi xuống. “Hứa tiên sinh hình như làm ở Tâm sự tình yêu.”

“Ừ.” Đại lão gia có chuyện nói thẳng, vong vo chẳng đầu vào đầu cũng không ngại rắc rối.

Lý Nho Chấn bắt âm bắt dương chậm rãi nói: “Gần đây công tác tốt chứ?”

“Rất tốt, rất tốt.” Hứa Đại Chí phát phát tay áo, “Ha ha, ~~ Lý tiên sinh gần đây cũng không tệ lắm ha? Nghe nói anh muốn đi Anh, không biết lúc nào lên đường?”

Lý Nho Chấn cười cười, “Thủ tục của Nghi một thời gian nữa mới xong, ngày kia chúng tôi lên đường, đi Hồng Kông trước, hẳn là sẽ không trở lại nữa, chỉ muốn báo với Hứa tiên sinh một tiếng. Anh và Nghi ở cùng lâu như vậy, không nói gì đã đi cũng không được.”

Thì ra là nói chuyện này. Hứa Đại Chí nhìn lên trần nhà ha ha cười: “Ra vậy, ra vậy. Ngày kia ~~ a, ngày kia tôi phải đi làm, không tiễn được. Hai vị thuận buồm xuôi gió nha. Ha ha ~~”

Lý Nho Chấn mỉm cười gật đầu: “Tôi thay mặt Nghi cảm tạ Hứa tiên sinh. Hứa tiên sinh cũng bảo trọng. Thực ra tôi không nghĩ đến, Nghi nhanh như vậy đã tha thứ cho tôi.” Lý Nho Chấn đột nhiên chuyển chủ đề, “Chuyện hai người chúng tôi không biết Nghi có nói với anh chưa?”

Đúng là! Tần Tri Nghi thì Tần Tri Nghi, còn Nghi. Dì à, tôi còn bà ngoại đấy! Hứa Đại Chí trong bụng bĩu môi bên ngoài gật đầu: “Hình như có đề cập qua.” Nói còn nước mắt lưng tròng như đàn bà í!

“Nếu Nghi không tha thứ cho tôi cũng là đáng đời.” Họ Lý ngữ điệu chuyển sang trữ tình. Cái đám người này thích tâm sự lắm hả? “Nghi vì tôi mới biến thành như vậy. Bị người nhà phát hiện, Nghi đã đoạn tuyệt quan hệ với họ, em ấy cũng là con trai độc nhất. Tôi trái lại chỉ vì ba nói mấy câu đã dao động. Lúc chia tay Nghi nói rất tuyệt tình. Tôi nghĩ em đối với tôi triệt để thất vọng, cũng không còn nhiều tình cảm nữa.”

Ờ ờ ở thế lương ghê cơ. Hứa Đại Chí cười gượng mấy tiếng: “Không phải đều đã hòa hảo rồi sao? Còn nghĩ đến những chuyện không vui này nữa làm gì.”

Lý Nho Chấn khuấy muỗng cà phê: “Có một số việc kết thúc rồi cũng không thể quay lại từ đầu nữa. Như tờ giấy đã xé ra rồi, có thể chấp lại cũng không phải tờ giấy đó nữa. Thế nên muốn tranh thủ lúc chưa kết thúc thì mau quay đầu lại.”

Thế nên anh mới giống như con thỏ nhanh lui về. Địch! Chưa xót đến có thể làm lời thoại phim tình cảm rồi, Tần Tri Nghi cũng tốt đẹp vậy thật sao. Đúng là con mẹ nó trời sinh một đôi.

Lý Nho Chấn ý vị thâm trường nhìn Hứa Đại Chí, đứng lên: “Tôi còn có việc, không quấy rầy nữa. sáng ngày kia mười giờ rưỡi sẽ bay. Báo được ngày đi rồi tôi cũng yên tâm. Nghi gửi lời nhắn anh bảo trọng.”

Địch! Cuối cùng cũng phải đi rồi. Hứa Đại Chí cười đến cứng mặt “Thực là khách khí, ha ha ~~ Hai vị cũng bảo trọng, thuận buồm xuôi gió, ha ha ~~”

Cũng chỉ có thể tới đây. Lý Nho Chấn ra khỏi quán cà phê nhìn trời, mọi chuyện mau sớm chấm dứt thôi.

Tần Tri Nghi chuyển ra khỏi nhà Hứa Đại Chí mấy ngày nay, Lý Nho Chấn sống rất bất đắc dĩ.

Ban đêm, hắn vừa ôm vai Nghi, Tần Tri Nghi bỗng nhiên bắt đầu thở dài. Chuyện dừng lại ở đây.

Ngày thứ hai, hắn nhìn Nghi thần sắc hoảng hốt, mới dẫn hắn ra ngoài giải sầu. Tần Tri Nghi chỉ là nói mấy câu có lệ. Buổi tối, Nghi chủ động ôm hắn, chẳng biết thế nào, hai người cũng chẳng có hứng thú, chuyện lại dừng ở đây.

Sau đó cứ thế qua hai ngày, tâm tình Tần Tri Nghi dần điều chỉnh hơn. Đến tận tối qua, Lý Nho Chấn dẫn hắn đi một quán cà phê, cà phê bùng lên, một đoạn saxophone u buồn yếu ớt vang lên. Tần Tri Nghi giật gật khoe miệng, phản xạ có điều kiện bắt đầu cười.

Hứa Đại Chí!

Nghi, Nghi của tôi! Ngực Lý Nho Chấn triệt để rõ ràng, người luôn theo mình, Nghi đệ đệ ôn nhã hiền hòa đã một đi không trở lại rồi.

Xuân qua lại về, chẳng phải cảnh sắc năm nay.

(1) băng là nước đá, sao ở đây không phải đơn thuần là rang, xào, sao,... như nghĩa thường mà là đun trên bếp lạnh (nôm na là như thế) . Cho sữa tươi, nước trái cây vào nồi, đun trên bếp lạnh, dùng thìa gỗ khuấy liên tục, khí lạnh bốc lên làm dịch thể trong nồi ngày càng nhão dính, cuối cùng thành giống như kem vậy, sau đó múc vào chén thủy tinh trong suốt, đủ màu sắc rất đẹp, rất, chẹp =P

~Đây là cái máy làm sao băng

Người ta đang làm đây:

Đây là vài em sao băng thành phẩm >3<~ chap="" này="" làm="" trong="" tình="" trạng="" diên="" loạn,="" từ="" ngữ="" lũng="" cũng,="" lại="" nhiều="" đoạn="" khó="" quá.="" hức,="" nhưng="" đang="" không="" hứng="" tìm="" hiểu="" (trừ="" em="" sao="" băng,="" hờ="" hờ).="" chém="" vậy.="" tội="" lỗi="" tội="" lỗi="" quá,="" nhưng="" đang="" chán,="" không="" muốn="" đi="" tìm="">”

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

Ngày dần qua. Đảo mắt, ngày kia đã thành ngày mai, ngày mai đã thành ngày hôm nay.

Hứa Đại Chí tự nói với mình, ông đây là trong lòng khó chịu mới xin nghỉ đi tìm vui, trùng hợp mới tới gần sân bay. A nha, nghe nói gần đây bên trong sân bay lắp đặt thiết bị mới, đi xem xem tu sửa nó là cái dạng gì nào.

Tìm một nơi đỗ xe bên kia đường, Hứa Đại Chí đứng bên đường do dự. Từ chiếc xe thể thao màu trắng bên cạnh bước xuống một cô nàng cực kì mốt, bên chân lấn xuống theo một con kinh bá* nhỏ màu cổ đồng mặt đen, cọt tới dưới chân Hứa Đại Chí. Cô nàng nũng nịu hô gọi kinh bá, nhưng vì ống quần Hứa Đại Chí còn dính lại cơm nước tối qua, tiểu kinh bá xem hô gọi như gió thoảng bên tai, vòng quanh chân Hứa Đại Chí ngửi tới ngửi lui. (=)) không còn gì để nói với con người này nữa =))~)

Một chiếc xe con màu đen rít gào lướt qua trước mặt Hứa Đại Chí, tiểu kinh bá kinh hãi, sủa một tiếng chạy qua đường. Dòng người bên kia đường đột nhiên xuất hiện một bóng người quen thuộc. Hứa Đại Chí không suy nghĩ chạy qua bên đường.

Kiến thức giao thông thường thức cho các bạn nhỏ, điều thứ nhất: Khi qua đường đèn xanh thì được đi.

Tiểu kinh bá gào thảm, phanh xe kết một tiếng, trời đất xung quanh Hứa Đại Chí trống rỗng. Cô nàng ăn mặc thời thượng thét chói tai bên cạnh: “A ~~ Cầu Cầu!!!

~ Cầu Cầu của tôi

”

Trong phòng bệnh, Hứa Đại Chí mơ hồ thoáng mở hai mắt. Mắt thấy đầu tiên là cái đầu gối của tổng biên đại nhân. “Đại Chí a, cháu cuối cùng cũng tỉnh.”

Hàn Tư Hồng ôm tay đứng bên cạnh: “Chúc mừng cậu gặp nạn sống sót, Hứa Đại Chí!”

Hứa Đại Chí nhìn xung quanh: “Tôi còn sống?”

“Hơn nữa chân tay cũng không tổn hại gì, khỏe mạnh cực kì.” Đồng sự hai bên trái phải tiếp lời. “Đụng phải cậu là tiểu kì thủy*. Cậu bị đầu xe đụng vào sau gáy, chỉ ngất đi thôi.”

“Tiểu kỳ thủy?” Hứa Đại Chí hú lên quái dị, “Làm sao mà đụng vào gáy tôi được?!”

Tổng biên đại nhân mỉm cười thân thiết: “Đại Chí a, cháu cũng đừng khiếm tốn nữa. Trang nhất các báo lớn ngày mai sẽ là cháu đó. Ha ha ~~~ nghĩ không ra cháu lại có lòng nhân ái như thế, một con chó cũng phân đầu quên mình đi cứu.”

“Tiểu Lưu, tiêu đề lớn ngày mai “Kí giả báo chúng tôi anh dũng cứu tiểu kinh bá” chuyển sang trang A2 đưa tin chi tiết, phối hợp dẫn thêm hai bài bình luận ngắn nếp sống xã hội và bảo vệ động vật đi!”

Cứu một con chó? Hứa Đại Chí kim lòng không đậu sờ sờ mũi. Tôi lúc nào lại đi cứu một con chó? Tôi rõ ràng là...

Đúng rồi, lúc mình qua đường bị cái gì ngáng chân một chút, dường như là có tiếng chó sủa. Mình qua đường

~Hứa Đại Chí nhúc nhích một chút từ trên giường nhảy xuống đất: “Mấy giờ rồi?!”

Ba đồng sự xông tới ấn Hứa Đại Chí về lại giường, tổng biên trình trọng nhìn hấn: “Bây giờ chưa đến mười hai giờ. Tuy rằng giờ không có việc gì, nhưng cũng không thể sơ suất. Đợi chụp cắt lớp, X quang xem não có bị chấn động hay không a, xuất huyết trong không a

”

Mười hai giờ kém?!

Đôi mắt Hứa Đại Chí dựng thẳng giận dữ: “Mười hai giờ kém? Thế mười giờ rưỡi thì sao? A?! Mười giờ rưỡi thì sao!?”

Hàn Tư Hồng liếc hấn một cái: “Quả nhiên là bị đụng ngu đầu rồi, lại nghĩ tới mười giờ rưỡi, chờ buổi tối đi.”

Bị tạt một chậu nước lạnh, Hứa Đại Chí chậm rãi vùi đầu vào gối co quắp.

Thật không, sớm đã qua rồi a!

26. Chương 26

CHƯƠNG 26

Ý trời, tất cả đều là ý trời!

Con mẹ nó ta không qua nổi ông trời chết tiệt!

X quang cũng đã chụp, cắt lớp cũng đã làm. Bác sĩ dùng ngữ khí vui mừng chuyên nghiệp tuyên án đồng chí Hứa Đại Chí không có gì đáng ngại, có thể yên tâm về nhà. Hai chân Hứa Đại Chí như đeo hai quả tạ năm mươi cân, từng bước một tiến về phía trước.

Giờ là hai giờ chiều ở Bắc Kinh.

Tần Tri Nghi hấn là đang cùng Nho Chấn ca ca đi trên đường Hồng Kông.

Sai, Tần Tri Nghi rất thích ngủ trưa. Hiện tại nên là ngủ trên giường ở khách sạn.

Lòng Hứa Đại Chí nảy lên một chút.

Hơn nữa là ngủ ở bên cạnh hỗn trưởng con mẹ nó Lý Nho Chấn!

Tim gan phèo phổi gan mật trong bụng bốc lên ầm ầm.

Sáng ngày kia bay, không bao giờ... trở về nữa.

Không bao giờ... trở về nữa. Không bao giờ... trở về nữa

Dao nhỏ đâm vào là màu trắng, rút ra đã là màu đỏ máu chảy đầm đìa.

Tần Tri Nghi đi cùng Lý Nho Chấn, không bao giờ... trở về nữa.

Hứa Đại Chí nhắm mắt lại, đưa tay ôm đầu: Tôi là một X ngu!

Đồng sự Tiểu Đình đứng bên cạnh rất đồng tình nhìn. Rốt cuộc bị xe đụng, cái cổ nhất định là đau ghê gớm. “A u Đại Chí, không thì tôi mua cao hoạt huyết giảm đau về xoa nhé? Ai ai, trước đừng ra ngoài. Đồ đặc, cậu xem đồ đặc của cậu còn đang trong phòng bệnh kia.”

Trên tủ đầu giường đánh đồng như tòa pháo đài. Hàn bà tám xách từng túi từng túi lên cho Hứa Đại Chí xem.

“Cộng tác hoàng X, tổng biên cho cậu. Hai cân táo của Tiểu Trương, hai cân quýt của Tiểu Đình, hai cân táo này, là tôi mua. Ô ô, cái này, nào X kim, là mẹ của tiểu kinh bá tạ ơn cậu.”

(“cộng tác hoàng X” – “hoàng X đáp đương” với “nào X kim”, bạn tạm thời chưa hiểu rõ nó là cái gì, nợ lại ở bản word vậy. Ô ô, cái truyện này nhiều chỗ khó quá, liên tục phải chạy lung tung tìm >.<) hứa=” đại=” chí=” quãng=” một=” ánh=” mắt=” nhìn=” qua=” “kháo,=” xem=” tôi=” là=” ông=” già=” lắm=” cảm=” a?”=” “một=” thùng=” sữa=” tươi=” một=” giỏ=” trứng=” gà=” là=” nữ=” đồng=” sự=” ở=” “tâm=” sự=” tình=” yêu=” cho=” ô,=” còn=” có=” mẫu=” giấy=” này,=” mong=” anh=” không=” trở=” ngại=” tần=” tự=” tần?=” đơn=” vị=” mình=” có=” người=” họ=” tần=” sao...”=” giữa=” mây=” đen=” khắp=” trời=” xẹt=” qua=” một=” tia=” chớp=” sáng=” như=” tuyết,=” một=” tay=” duỗi=” ra=” giật=” lấy=” tờ=” giấy,=” hàn=” tư=” hồng=” kinh=” ngạc=” giường=” mi:=” “hứa=” đại=” chí=” cậu=” bị=” điện=” giật=” à!=” tay=” run=” run=” gì=” vậy!”=” hứa=” đại=” chí=” nắm=” lấy=” tờ=” giấy,=” dán=” chặt=” mắt=” vào:=” “tờ=” giấy=” này,=” viết,=” lúc=” nào?!”=” chúng=” đồng=” sự=” bị=” thần=” sắc=” dữ=” tợn=” của=” hứa=” đại=” chí=” dọa=” sợ,=” cả=” chục=” đôi=” mắt=” đồng=” thời=” nhìn=” sang=” tổng=” biên,=” đầu=” hứa=” đại=” chí=” dần=” chuyển=” qua=” tổng=” biên,=” khó=” thấy=” được=” tổng=” biên=” còn=” có=” khí=” khái=” gặp=” nguy=” không=” ngại,=” cười=” thập=” phần=” hòa=” ái:=” “ha=” hã,=” chuyện=” này=” a,=” một=” thanh=” niên=” tới=” thăm=” cháu,=” đúng=” lúc=” cháu=” đi=” chụp=” cắt=” lớp,=” cậu=” bảo=” cháu=” không=” thương=” tổn=” gì,=” cậu=” ta=” lưu=” lại=” một=” mẫu=” giấy=” đã=” đi=” mất,=” là=” bạn=” cháu=” à?”=” mồ=” hôi=” hứa=” đại=” chí=” từng=” giọt=” từng=” giọt=” từ=” trán=” nhỏ=” xuống:=” “chụp=” cắt=” lớp?”=” mấy=” giờ?”=” “cái=” này=” ~”=” khoảng=” chừng=” một=” giờ.”=” “một=” giờ?”=” mặt=” hứa=” đại=” chí=” từng=” chút=” một=” vụn=” vụn,=” “cậu=” chắc=” không?”=” tổng=” biên=” nâng=” nâng=” kính=” mắt:=” “hã”=” là,=” không=” sai=” lệch=” lắm...”=” đôi=” mắt=” hứa=” đại=” chí=” nhìn=” thẳng=” dùng=” lại=” ba=” giây=” đồng=” hồ,=” vươn=” một=” tay=” đặt=” lên=” vai=” tổng=” biên:=” “cho=” cháu=” mượn=” xe=” dùng=” dùng=” chút.”=” *kinh=” bá:=” là=” một=” giống=” chó=” sư=” tử=” của=” trung=” quốc=” (thích=” em=” này=” lắm=” nhớ=”>v<~) cao=” khoảng=” 15=” –=” 23=” cm,=” nặng=” khoảng=” 3=” –=” 6=” kg,=” từng=” được=” coi=” là=” dòng=” dõi=” thân=” thánh,=” hóa=” thân=” của=” kì=” lân,=” một=” bảo=” tồn=” kinh=” điển=” của=” hoàng=” gia=” trung=” quốc.”=” tính=” cách=” ôn=” hòa,=” hoạt=” bát=” nhiệt=” tình,=” rất=” trung=” thực,=” mẫn=” tiệp=” mà=” dùng=” cảm,=” hiểu=” ý=” người,=” dễ=” thân=” thiết=” với=” trẻ=” em.”=” con=” này=” mình=” cứ=” hay=” gọi=” là=” chó=” bắc=” kinh=” đấy,=” be=” bé=” xinh=” yêu=”><>

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

Ba giờ mười hai phút chiều, Hứa Đại Chí xông thẳng vào Pure time.

Mọi người trong bar đều ngẩng đầu nhìn hắn. “Mọi người” tổng cộng chỉ có ba. Hai người bày biện bàn, một người trong quầy bar pha rượu.

“Xin lỗi tiên sinh, chúng tôi bốn giờ mới mở cửa, mời ngài...”

Hứa Đại Chí đằng đằng sát khí đứng giữa nhà: “Tần Tri Nghi với Lý Nho Chấn, ở chỗ nào.”

Ánh mắt phục vụ bar nhìn Hứa Đại Chí như là cái mũi hần dài quá một bông hướng dương. “Xin lỗi tiên sinh, chúng tôi giờ còn chưa mở...”

Ánh mắt nóng nảy của Hứa Đại Chí bắn thẳng tới: “Tôi hỏi cậu, Tần Tri Nghi với Lý Nho Chấn, ở chỗ nào.”

Phục vụ bar bị nhìn có chút hoảng hốt. từ trong quầy bar không cao không thấp bay ra một câu nói: “Biệt thự Đông Giao Cẩm Tú số 19” người pha rượu quay lại. “Ngay đường phía Đông.”

Hứa Đại Chí bỏ lại một câu cảm tạ, xoay người bỏ chạy.

Audi màu đen một đường bão táp, trái hởi phải thăm, bốn giờ chiều rốt cuộc đến biệt thự Cẩm Tú. Hứa Đại Chí đóng sầm cửa xe chạy thẳng đến chỗ bảo an đại ca: “Số 19 ở chỗ nào.”

Bảo an chỉ ngôi nhà nhỏ mái lam ở phía xa.

Tim Hứa Đại Chí chậm rãi thất lại.

Tần Tri Nghi không đi thượng hải. khoảng một giờ chiều, Tần Tri Nghi không đi thượng hải.

Ha hả ~~ Hần nhất định là luyến tiếc mình mới không đi, vừa nghe mình nằm viện đã vội vã tới rồi. Hứa Đại Chí nhếch môi, trong đầu huyền tưởng đáng dấp Tần Tri Nghi khấn trương sắc mặt trắng bệch.

Ai! Lúc tông xe đáng tiếc hần không phát hiện. Nhìn thấy Lý Nho Chấn ở bên kia đường, Tần Tri Nghi chắc hần ở quanh đó. Nếu như hần thấy, mình phải bị nặng hơn một chút

Hứa Đại Chí tưởng tượng chính mình máu chảy đầm đìa bị kéo lên xe cứu thương, Tần Tri Nghi ngấn nước mắt thấp giọng nói Đại Chí anh không thể chết được, nếu Đại Chí anh mà chết tôi cũng không sống nữa, miệng lại toét ra thêm.

Để mình gặp được hần, ông đây sẽ buồn nôn một chút, đem bỏ họ đi, gọi hần một tiếng Tri Nghi.

Sau đó nói thế nào? Ông đây phải ở trước mặt cái kia hồn trưởng con mẹ nó Lý Nho Chấn ôm Tần Tri Nghi cho hần nhìn một cái

Phải dùng thanh âm từ tính nhất nói với Tần Tri Nghi... cửa ngôi nhà màu trắng mỗi lúc một gần, Hứa Đại Chí vươn một ngón tay, đặt lên chuông cửa.

Kháo! Trong đầu rầm rầm rầm cái quỷ gì! Mình hôm nay nhất định phải nói...

Cửa mở. bên trong thò ra một khuôn mặt cụ già đầy nếp nhăn: “Cậu tìm ai?”

???!!! Hứa Đại Chí điều chỉnh nét mặt, dùng ngữ khí nghiêm túc nhất hỏi: “Tần Tri Nghi tiên sinh có ở đây không ạ?”

“A, Lý tiên sinh và Tần tiên sinh a.” Cụ già lắc đầu, “Đi rồi, khoảng mười hai giờ trưa đã đi rồi. hai giờ hơn máy bay tới thượng hải. tần tiên sinh còn đặc biệt dặn tôi có người tới tìm thì nói cậu ấy không trở lại nữa. có chuyện gì sao?”

28. Chương 28

CHƯƠNG 28

Đầu tiên là lạnh lẽo từ đầu tới chân, tiếp theo ầm một tiếng chết lặng.

Hứa Đại Chí không hiểu được chính mình rốt cuộc muốn chạy xe đến đâu, cũng không hiểu được đến tột cùng phải đi về đâu.

Bầu trời xanh thăm biển đỏ, dần tối sầm lại. Trên trời dưới đất một mảnh tinh quang chợt lóe.

Thuốc hối hận nghìn vàng khó được, đường rút lui vạn vàng khó cầu.

Bực tức ghen tặc trong cổ họng, lòng nóng như trong chảo dầu.

Tần Tri Nghi để lại một mẩu giấy đã vội đi đáp máy bay, chẳng còn gì khác.

Lần đầu tiên trong đời Hứa Đại Chí thống hận chính mình như vậy.

Mình thật sự là một ngu X.

Nếu như hôm Tần Tri Nghi muốn chuyển đi đó mình nhất quyết giữ cậu ấy lại ~ Nếu như tối hôm đó mình không ngừng lại

~ Nếu như sớm biết mình để ý t Tần Tri Nghi...

Mình để ý Tần Tri Nghi...

Hứa Đại Chí đậu xe bên đường đưa tay ôm đầu. Mình thích Tần Tri Nghi.

Hứa Đại Chí tự cho mình một bạt tai. Đều là mày con mẹ nó ngại cái gì đồng tính luyến ái ! Đồng tính luyến ái thì làm sao! Ông đây như vậy thì làm sao! Ông đây yêu Tần Tri Nghi thì làm sao!

Tần Tri Nghi cùng Nho Chấn ca ca của cậu ta song túc song phi.

Cũng là a, Hứa Đại Chí cười lạnh một tiếng, Tần Tri Nghi lại thích Hứa Đại Chí mày ở điểm nào chứ. Cũng chỉ là vợ được để giải buồn thôi. Căn bản cũng chẳng phải là thuyền chạy trên sông.

Ông bà nói thật đúng, nồi nào úp vung nấy. Nồi vàng nồi bạc đương nhiên phải úp vung vàng vung bạc khảm kim cương, sao có thể phối với vung gang vung sắt được.

Nếu như lúc trước mình...

Hứa Đại Chí cảm thấy trong lòng trống trải, tim gan ruột phổi tất cả sôi lên tiêu thành mây khói.

Đèn xe đi qua chiếu lên mặt lúc sáng lúc tối, lơ mơ như lần đầu gặp mặt, trong ánh đèn, Tần Tri Nghi mỉm cười: “Cùng uống chén rượu chứ? Tôi mời.”

Mình con mẹ nó lại sinh ảo giác.

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

Con thỏ gần chết cũng về ổ, Hứa Đại Chí cũng bắt tri bắt giác trở về nhà.

Tổng biên cho nghỉ mấy ngày dưỡng thương, xe cũng để ông đây dùng thêm vài ngày.

Buổi tối không nấu cơm, không ăn cũng chẳng chết được.

Hứa Đại Chí móc chìa khóa mở cửa, lòng co rút đau đớn.

Trước đây, lúc này Tần Tri Nghi hẳn là ở trong phòng vẽ. Không thì cũng ngủ tít mít trên giường

Cửa mở, đèn sáng. Sáng nay để quên đèn rồi. Trên sofa, một người ngả đầu lên mỉm cười với Hứa Đại Chí: “Anh đã về?”

Kháo! Đầu óc mình hồ đồ không nhẹ. Ảo giác còn thấy được rõ ràng. Có phải bị xe đụng bồng dưng có khả năng dị thường không?

Hứa Đại Chí tự giấu cười lạnh một tiếng. ảo giác cũng tốt, dù sao có vấn hơn không.

Hứa Đại Chí đóng cửa đến gần sofa. Ảo ảnh Tần Tri Nghi vẫn như trước ngồi trên sofa, chậm rãi ăn một miếng sủi cảo còn bốc khói nghi ngút. Ảo ảnh luôn phản ánh nguyện vọng, ngay đến hương vị sủi cảo cũng rất chân thực.

“Hai túi sủi cảo trong tủ lạnh tôi làm rồi. Trong nồi vẫn còn, anh tự đi mà lấy.”

Chìa khóa trong tay Hứa Đại Chí keng một tiếng rơi xuống đất, giờ mu bàn tay lên hung hăng cắn một miếng.

Đôi mắt Tần Tri Nghi dưới ngọn đèn như nước hồ lạnh băng.

Hứa Đại Chí rốt cục rú lên: “Cậu!! Cậu!!!”

Cậu sao lại ở đây? Không phải đã bay cùng Lý Nho Chấn rồi hay sao?! Hứa Đại Chí nuốt lại mấy câu này vào bụng, nhào về phía sô pha, một tay ôm Tần Tri Nghi vào lòng.

Xúc cảm, vị đạo, là Tần Tri Nghi không sai.

Một lát sau, Hứa Đại Chí nghiêng răng nghiêng lợi phun ra một câu: “Cậu đã tới, đừng nghĩ đi được nữa.”

Lý Nho Chấn đứng trước cửa sổ phòng khách sạn, cúi nhìn ngọn đèn muôn nhà chiếu trên mặt đất.

Nghi hiện tại, hẳn là cùng một chỗ với Hứa Đại Chí rồi.

Giờ này mấy ngày trước, hẳn cùng Nghi rốt cục cũng ngắn gọn kết thúc.

Hắn nói với Nghi: “Chúng ta đi Hồng Kông nhé?” Nghi lắc đầu. Vì sao lắc đầu ai cũng đều hiểu rõ.

Hứa Đại Chí! Lý Nho Chấn châm một điếu thuốc, ánh mắt bay theo làn khói. Vốn nghĩ ở sân bay sẽ thấy một màn Hứa Đại Chí tới tới lui lui về không, không nghĩ đến lại gặp một màn đặc sắc ngoài ý muốn như vậy. Ai ai, mình còn sắp xếp cho hắn một vỏ như thế. Lừa lấy mắt Nghi của tôi, đương nhiên không thể dễ dàng cho qua vậy được.

Chắc chắn hôm sau Hứa Đại Chí mới hiểu ra mình từ đầu chỉ cuối đều bị Lý Nho Chấn lừa giỡn.

Tần Tri Nghi căn bản là không muốn đi Hồng Kông, mười rưỡi sáng đáp máy bay cũng là nói bậy một câu. Hứa Đại Chí thấy Lý Nho Chấn bên kia đường là vì tên kia tới sân bay đón bạn, tiện đường tới xem mà chê cười Hứa Đại Chí. Thương cảm Hứa Đại Chí anh dừng ra tranh tai nạn xe cộ cũng không tính là hòa vốn, Lý Nho Chấn vô cùng nhân đạo gọi điện báo cho Tần Tri Nghi xem bản tin mười hai giờ trưa. Bản tin buổi trưa đưa tin ngắn, Hứa Đại Chí, kí giả báo nào đó sau khi anh dừng cứu tiểu kinh bá được đưa lên xe cứu thương. Tần Tri Nghi vì thế chạy tới bệnh viện. Lý Nho Chấn lại gọi điện đến chào từ biệt, bảo y ba giờ chiều hẳn bay tới Hồng Kông. Thế nên Tần Tri Nghi để lại mẫu giấy ở bệnh viện, lại chạy về chia tay với Nho Chấn ca ca. Toàn bộ quá trình là vậy.

Lý Nho Chấn lừa cũng thật khôn nạn!

“Vậy sao cậu dặn bà lão quét dọn bảo cậu sẽ không trở lại?” Hứa Đại Chí sau đó lại hỏi. Câu trả lời của Tần Tri Nghi khiến hắn vô cùng thỏa mãn: “Bởi vì tôi muốn tới tìm anh, đương nhiên sẽ không trở lại.” A ha, thì ra là vậy, ra là không phải muốn cắt đứt luôn

Hiện giờ Hứa Đại Chí cũng không rảnh suy xét cái này. Dem đặt Tần Tri Nghi trên sô pha, Hứa Đại Chí dùng ngữ khí trịnh trọng thâm tình nhất nói ra câu nói buồn nôn nhất trong đời: “Tần Tri Nghi, theo anh, cùng nhau, sống cả đời.”

Tần thuốc như ngọn lửa lúc sáng lúc tối trong đêm. Lý Nho Chấn nhớ tới thật lâu trước đây, ba hắn mở ra một cuốn album, kể cho hắn nghe một chuyện tình xưa. Chính là mối tình đầu bi thảm của ông cụ.

Cô gái trong ảnh có mái tóc đen huyền, khuôn mặt diễm tĩnh xinh đẹp tuyệt trần. Cô là thiếu nữ đẹp nhất ở thành phố ba Lý ở. Ba mẹ đều là cán bộ, ở sát vách nhà họ Lý. Cũng là thanh mai trúc mã của ba Lý, hai người chính là trời sinh một đôi.

Thế nhưng ý trời mây gió khó dò, tình yêu đã định trước sóng gió. Cô gái đôi mươi như hoa như ngọc động lòng người năm ấy, đột nhiên bị con trai một nhà ở thành đông vừa mới tham gia quân ngũ trở về mê hoặc, mới được mấy tháng đã công nhiên bỏ trốn.

Anh con trai nhà kia, theo như ba Lý dùng ngữ khí giả như trấn định nói, thực sự bất kham tới cực điểm. Mua cái đồng hồ mới phải đeo ra bên ngoài tay áo, đi đôi tất ni lông là phải mở rộng cổ giày, có xe đạp mới cũng phải đạp quanh thành phố ba vòng. Tính tình táo bạo, thích đánh lộn. Có người nói trái tim giai nhân đặt trên người họ Hứa là bởi anh con trai nhà đó biểu diễn một hồi anh hùng cứu mỹ nhân. Thanh mai trúc mã của ba Lý bị đoạt đi trong lòng thống khổ, đi tha hương bỏ cả học đại học.

Sau đó nữa, thiếu nữ phá tan tầng tầng cản trở của gia đình kết hôn cùng anh con trai nhà kia, kết lại một hồi gió xuân đào mạn. Kết hôn được ba năm, vợ chồng hai người lên Hoàng Sơn du ngoạn, xe bus gặp nạn giữa đường, hai người cùng chết đi.

“Cô ấy cùng cái người họ Hứa kia có được một đứa nhỏ, bị ông nội ông ngoại tranh nhau nuôi. Không biết là con trai hay con gái.” Lý Nho Chấn còn nhớ rõ lúc ba nói đến đây, trên mặt hàm chứa một ước mơ thầm kín, “Nếu như là con gái, không biết có giống cô ấy không.”

Ba Lý cuối cùng tổng kết lại với con trai: Đàn ông đối với người mình yêu cũng như đối với con điều vậy, nhất định phải giữ dây thật chặt. Một khi không lưu ý để dây đứt mất, khi đó có đi tìm cũng không thấy lại nữa.

Lý Nho Chấn nghe xong bài học này mới dưng tâm để mắt đến Tri Nghi đệ đệ. Thế nhưng...

Cổ sự lịch sử tái diễn, Lý Nho Chấn nhả một ngụm khói qua cửa sổ, không hiểu được ông cụ biết được dáng dấp hiện nay của đứa bé kia sẽ có biểu tình gì.

Lý Nho Chấn ngày đó rất bình thường hỏi Nghi: “Em sao lại thích Hứa Đại Chí.” Giọng nói của Nghi giờ vẫn còn quanh quẩn bên tai: “Em cũng không biết, em thấy anh ta... rất khả ái.”

Rất khả ái

~~ ... Một trận gió mát thổi tới, Lý Nho Chấn phỉu phỉu khói bụi. Lạy Chúa tôi!

30. Chương 30

CHƯƠNG 30

Lần này trời có long đất có lở ông đây cũng không dưng tay!

Hứa Đại Chí ôm lấy Tần Tri Nghi, hôn đến thiên hôn địa ám. Hai tay Tần Tri Nghi lung tung di chuyển khắp người hắn, Hứa Đại Chí chỉ cảm thấy mỗi giọt máu trong người đều biến thành lửa, hết thấy đều chảy xuống phía dưới, như lột vỏ khoai lang bắt đầu lột quần áo Tần Tri Nghi xuống. Mới cởi được một nửa, Tần Tri Nghi ghé vào tai hắn thở nhẹ: “Đại Chí...” Từ đầu tới chân Hứa Đại Chí một trận tê dại

“Ừ.”

“Dừng chút đã.”

Vì ~~ vì sao? Thân thể Tần Tri Nghi từ trong lòng hắn lui ra, hai người chậm rãi chuyển qua phía giường lớn. Tần Tri Nghi càng ép tới gần, thanh âm trầm thấp càng thêm mê hoặc. “Tôi sẽ nhẹ nhàng. Anh là lần đầu tiên, có thể sẽ đau chút.”

Đau? Sao lại đau? Không phải là... Tay Tần Tri Nghi dần đi xuống dưới, Hứa Đại Chí không nhịn không được thở mạnh: “Chờ một chút! Là ý gì?” Tần Tri Nghi mỉm cười, ngón tay mỗi tắc mỗi tắc dần đánh tan ý chí của Hứa Đại Chí. Lúc Tần Tri Nghi cười như vậy chắc chắn là có chuyện. Hứa Đại Chí nhảy dựng lên: “Lẽ nào cậu muốn lão tử ở dưới?!”

Đầu lưỡi tinh xảo của Tần Tri Nghi đùa giỡn vành tai Hứa Đại Chí, thanh âm mê hoặc cùng nhiệt khí tiến thẳng vào từng tế bào thần kinh Hứa Đại Chí: “Thả lỏng một chút.”

Mơ nó!!! Hứa Đại Chí ôm lấy vai Tần Tri Nghi, kéo ra xa một thước: “Lầm rồi, nhìn cũng biết là tôi nên ở trên!” Một cái xoay người, đem Tần Tri Nghi áp xuống dưới thân. Lão tử lần này phải cho cậu ba ngày không xuống được giường!

Tần Tri Nghi thở dài: “Vậy thì, để cho công bằng, chúng ta đánh cuộc đi.”

Đánh cuộc? Tôi trên tay cậu là cái chắc! Hứa Đại Chí vui đầu tiếp tục công trình lột vỏ khoai lang. Tần Tri Nghi giữ cổ tay hắn, “Anh sợ?”

Kích tôi á? Hứa Đại Chí xoay người đứng lên: “Đùa! Là đàn ông sợ gì phân cao thấp! Tung đồng xu hay rút thăm đây?”

Tần Tri Nghi không biết ở đâu lôi ra một bộ bài.

Đã mưu đồ trước a! Hứa Đại Chí trong lòng cảnh giác, sắc mặt khẽ đổi, thương cảm hề hề nhìn Tần Tri Nghi: “Chơi bài? Chơi bào đích khoái? Trảo đặc vụ?” (mấy cái này chắc là mấy kiểu chơi bài, không có gì quan trọng đâu)

Dáng cười của Tần Tri Nghi cực giống một chén hạc đỉnh hồng tinh khiết cao độ: “Chúng ta chơi đơn giản thôi, thập tam trương (cái này chắc cũng một kiểu chơi bài thôi, chúng mình không cần biết, nhể, hề hề).”

Gió dần lạnh, đã là nửa đêm. Trên đường xe cộ vẫn tới lui như nước. Minh vậy mà còn ngồi giết thời gian thế này, nghĩ đến Nghi cùng Hứa Đại Chí rốt cuộc là gió tây thịnh hay gió đông cường. Lý Nho Chấn kéo khóe miệng, dập tàn thuốc: “Cực một ăn ba, áp Hứa Đại Chí.”

Bài của Tần Tri Nghi hạ, tất cả đều là mai hoa thuận. Hứa Đại Chí xụ mặt, thở dài, ném bài trong tay xuống giường.

Toàn là hắc đào đồng hoa đại thuận!

Oa ha ha ha

! Hứa Đại Chí rốt cuộc thấy tiểu dáng dấp Tần Tri Nghi biến sắc, ngửa mặt lên trời cười dài: “Oa ha ha ha! Nói thật cho cậu, anh đây từ bốn tuổi đã chơi bài, hơn hai mươi năm nay chưa từng thua! Chơi với anh đây cậu còn non lắm!”

“Không thể là hắc đào đồng hoa thuận được, Hứa Đại Chí anh ăn gian!”

“Ăn gian là thế nào? Thế nhưng là cậu muốn chơi mà!” Hứa Đại Chí cười cực càn rỡ, nhanh như hổ đói vỗ mỗi một lần nữa đặt Tần Tri Nghi dưới thân, vô cùng hăng hái lột ra cản trở cuối cùng, há miệng chặn môi Tần Tri Nghi. Ừm ừm ~ Sướng a!

Trên đời thắng làm vua thua làm giặc, quẫn là dùng thủ đoạn gì chứ!

—HOÀN—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-diem-duong>